ஸ்ரீ ராமாநுஜன்-343

ஆசிரியர்;

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் மஹாமஹோபாத்யாய பத்மவிபூஷண ஜகதாசார்ய
அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 29	நள இரு மார்கழி மாதம்	ஸஞ்சிகை 7

பத்ராதிபரின்விண்ணப்பம்;-நிகழும் நள வருஷத்தில் ஆண்டாளும், திருமங்கையாழ்வாரும் திருவவதரித்ததனால் இதற்கு ஞாபகார்த்தமாகச் செய்துவரும் தொண்டுகளில், ஆண்டாள் விஷயமாக அபிநவகோதாஸ்துதி யென்றும், கோதாதேவ்யம்ருதத்வநி யென்றும் இரண்டு ஸ்துதி நூல்களைச் சென்ற திருவாடிப்பூரத்தன்று விஜ்ஞாபித்தேன். அவையிரண்டும் பொழிப் புரையுடன் ஈண்டு பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. .... *

அபிநவ கோதாஸ்துதி

ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் விஜ்ஞாபித்தது.

[ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் நான்காவது பாதம் *பட்ட முநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே!* என்று தொடர்ந்து வரும்.]

திருப்பாவையின் ஸாரங்கொண்ட சுலோகங்கள்-5

மார்க்கசிர ஆஹ்வய ஸுமாஸதிவஸாநாம் புண்யதமதாம் ஜகதி ஸம்யகவபோத்ய |
வேதஸமதிவ்யக்ருதி தாநகுசலே! ஸ்ரீ:! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! || 1

(பொழிப்புரை) மார்க்கசீர்ஷமென்கிற மாஸத்தின் முப்பதுநாள்களும் மிகப் புனிதமானவை யென்னுமிடத்தை உலகுக்கு நன்கு தெரிவித்து வேதத்தோடொத்த திவ்யப்பிரபந்தத்தை யருளிச்செய்தவளே! பிராட்டியே! பெரியாழ்வார் திருமகளாரான ஆண்டாளே! நித்தலுமிங்கு வாழ்க. 2

கோகுலவதூஜநவிபோதநமிஷேண ஸ்ரீபதி பதாப்ஜநதபக்தமஹிமாநம் |
ஸ்பஷ்டமவபோதிதவதி! ப்ரணயபூர்ணே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! || *

(திருப்பாவையில் *புள்ளும் சிலம்பினகாண்* என்கிற ஆறுவதுபாசுரம்முதல் *எல்லே இளங்கிளியே!* என்கிற பதினைந்தாம்பாசுரமளவாகத்) திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகளை யெழுப்பும் வ்யாஜத்தினால் (அப்பாசுரங்களிலுள்ள சொற்றொடர்களினால்) திருமாலடியார்களின் பெருமையை நன்கு விளக்கினவளே! பக்தி நிறைந்தவளே! வாழி வாழி. திருப்பாவைப் பாசுரங்களின் உள்ளுறைபொருளை முக்யமாகக் கொண்டு இவ்வகை பேசப்பட்டது. நமது *திருப்பாவை நறுமணமென்னும் உரையில் விரிவுகாண்க.) —

த்வாரபதிபோதநபுரஸ்ஸரம், உதாரம் நந்தமத தத்ப்ரணயிநீமபி யசோதாம் |
க்ருஷ்ணமுதீரவபி ச போதிதவதி!ஸ்ரீ:! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! । 3

நந்தகோபனுடைய கோயில் காப்பானை யெழுப்பி, வள்ளலான நந்தகோபனையும் அவன் தன் தேவியான யசோதைப்பிராட்டியையும் கண்ணபிரானையும் நம்பிமூத்தபிரானையுமெழுப்பின நாச்சியாரே! வாழ்க — — — — —

ஸப்தஸ்ருஷதர்ப்பதலநோ ஒந்ருதஸிலாம் தத்ருச கீர்த்ததலாப்தமபி க்ருஷ்ணம் |
போதிதவதி! ப்ரணயஸாரபரிபூர்ணே! பட்டமுநிபுத்ரி ஜய நித்யமிஹ கோதே' । 4

எருதேழடர்த்து மணந்த நப்பின்னைப்பிராட்டியையும் அவளுடையதிருமுலைத்தடத்திலே வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பனான கண்ணபிரானையுமுணர்த்தினவளே! அன்புமிக்க நாச்சியாரே வாழி. — — — — — —

கோபவனிதாசிதாஸ்ரித விசேஷ்யமாநுகரணேந பகவந்த முபஸ்ருப்ய |
ப்ரார்த்தித நிரந்தரமஹிஷ்ட கிங்கர்யே! பட்டமுநிபுத்ரி ஜய நித்யமிஹ கோதே! । 5

ஆய்ச்சிகளனுட்டித்த நோன்பினை அநுகரித்துக் கண்ணபிரானையணுகி *உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம்* என்று நித்ய கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணித் தலைக்கட்டின நாச்சியாரே! வாழி. — — —

திருப்பாவை அநுபவம் முற்றிற்று

(இனி நாச்சியார் திருமொழியநுபவ விசேஷ ச்லோகங்கள்)

கோபவனிதாசிதக்ருத்யமநுக்ருத்யாப்யச்யுத ஸமாகமஸம்பாதப்பஸிரமேண |
பூய இஹ பூரிகுணபோகருசிபூர்ணே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே । 6

ஆய்ச்சியர் அனுட்டித்த க்ருத்ய விசேஷத்தை அநுகரித்தும் கண்ணபிரானோடு சேர்ந்தநுபவிக்கும் பாக்யம் கிடைக்காமையினாலே மேலும் பல குணவிசேஷங்களை யநுபவிக்க ருசி பிறந்து திருமொழியருளிச்செய்த நாச்சியாரே! வாழ்க. — — —

(தையொரு திங்களும்)

கேசவபாதாம்புருஹயுக்மபரிசர்யா கௌதுகபரேண க்ருதபஞ்சசரஸேவே! |
க்ஷாந்திகருணாதிகுணபூரிதமனஸ்கே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! । 7

*தையொரு திங்களுமென்கிற முதல் திருமொழியில் *காமதேவா! கேசவநம்பியைக் கால் பிடிப்பாளென்னு மிப்பேறெனக்கருள் கண்டாய்* என்று கண்ணபிரானுடைய திருவடி வருடும்பேறு ஸித்திக்கவேணுமென்று மன்மதனை வணங்கின நாச்சியாரே! வாழ்க. —

காமபுஜகம் பரமபக்தி பரிதாபம் கோசிதமிதி ஸ்திதம் அதாபி பலத்ருஷ்ட்யா |
நாநுசிதமித்யமலநிர்ணயதலோக்யேதே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! । 8

காமதேவன் தேவதாந்தரமாகையாலே பரமைகாந்திகளுக்கு தேவதாந்தர பஜநம் கூடாதாகையாலே பெரியாழ்வார் திருமகளாரான ஆண்டாள் காமஸமாச்ரயணம் பண்ணுவது தகுதியன்று—என்னவேண்டியிருக்கும். ஆனாலும் ஆண்டாள் பரமபுருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கர்யமாகிற பலனை யுத்தேசித்துச் செய்கையாலே கூடாமையில்லை— என்கிற நிரவத்ய மான ஸித்தாந்தத்தைத் தரும் ஸ்ரீ ஸூக்தியையுடைய நாச்சியாரே! வாழ்க. ஸ்ரீராமாயணத்தில் *ஸர்வான் தேவான் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:* என்றது காண்க. ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் "அஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்" இத்யாதி சூர்ணைகளின் வியாக்யானம் ஸேவிப்பது .... *

ஹேதிபதிசங்கதராபூருஷவரார்ஹம் மாமகபயோதரயுகம் ந பரயோக்யம் |
இத்தமவதாரிதவதி! ப்ரணயஸிந்தோ! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! ॥ 9

ஊனிடையாழி சங்குத்தமற்கென்று உன்னித்தெழுந்த வென்தடமுலைகள், மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே! என்றும், மேலே (12-4) *அங்கைத் தலத்திடையாழி கொண்டானவன் முகத்தன்றி விழியேனென்று, செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணாடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக் காணில் நாணுங் கொங்கைத்தலமிவை நோக்கிக் காணீர்! கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா* என்றுமுள்ள பாசுரங்களை நோக்கியது இந்த சுலோகம். ஆழியங்கையனான புருஷோத்தமனுக்கே உரிய என் தடமுலைகள் காபுருஷர்களுக்கு உரியனவாகமாட்டாவென்று ஆண்டாள் தன் உறுதியைச் சொல்லிக் கொண்டாளாயிற்று ....

(நாமமாயிரமேத்தநின்ற)

ஸைகதக்ருஹப்ரணயநப்ரவணகோபீ சித்தபரிதாபகரக்ருத்யநிரதஸ்ய |
நந்ததநயஸ்ய லகுசேஷ்டிதரஸஜ்ஞே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! ॥ 10

ஸைகதக்ருஹப்ரணயநமாவது—சிற்றிலிழைத்தல். ஆங்காங்குச் சிறுவர் சிறுமியர் களின் விளையாட்டுக்களில் இஃது ஒன்று. திருவாய்ப்பாடியி லாய்ப்பெண்கள் தங்கள் பருவத்துக்குத் தக்கபடி சிற்றிலிழைத்துக் கொண்டிருக்க, அதுகண்ட கண்ணபிரான் 'நம்மைவிட்டு இப்பெண்கள் அந்யபரைகளாக இருப்பதென்!' என்கிற ரோஷத்தாலே அச்சிற்றிலையழிக்கப்புக, அப்படியழிக்கக்கூடாதென்று வேண்டின ஆய்ச்சிகளின் பாசுரமாகப் பாடின நாச்சியாரே! வாழ்க!

(கோழியழைப்பதன் முன்னம்)

குக்குடருதாத் புரத உத்திதவதூநாம் யாமுநஜலாசயவிகாஹநரதாநாம் |
வஸ்த்ரஹரணப்ரவணமாதவரஸஜ்ஞே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! ॥ 11

கோழியழைப்பதன் முன்னமே யெழுந்து எமுனையாற்றின் ஒருபொய்கையிலே (க்ருஷ்ண விரஹதாபந்தீர) நீராடப்போன ஆய்ப்பெண்களைப் பின்சென்று (இருளிலே மறைந் திருந்து) அப்பெண்களின் ஆடையாபரணங்களைக் கவர்ந்த கண்ணன் குருந்தமரத்தின்மீது வீற்றிருக்கக்கண்ட ஆய்ச்சிகள் அவனைத் தொழுவதும் அழுவதுமாய் இரந்த செய்தியைப் பேசின நாச்சியாரே! வாழ்க.

(தெள்ளியார் பலர்)

நந்தஸூநுஸங்கமந பாக்யமிஹ சேந்மே ஸங்கமநதைவத! கடஸ்வ க்ருபயேதி |
கேலநரதவ்ரஜவதூஜநஸத்ருக்ஷே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே!॥ 12

கூடலிழைத்தலென்பது பெண்களின் செயல்களில் ஒன்று, கூடல்தெய்வமென்று ஒரு தெய்வம், கண்ணைமூடிக்கொண்டு கீழே பலபல கோடுகளைக் கீறிவிட்டு, பிறகு கண்ணைத்

திறந்துகொண்டு அக்கோடுகளை எண்ணிப் பார்க்கையில் இரட்டைக்கோடாக முடிந்தால் இரண்டு பேராக [தம்பதிகளாக] வாழ்வோம் என்று மகிழ்வது; ஒற்றைக்கோடாக மிச்சப் பட்டால் நாம் தனியாக நின்று துவள்வோம் என்று வருந்துவது........கூடல் தெய்வத்தை நோக்கி "எனக்கு எம்பெருமானோடு கூடும் பாக்கியம் வாய்க்குமாகில் நீ கூடு" என்று சொல்லிக் கோடுகளைக் கீறுவது இந்த விளையாட்டின் தன்மை. இங்ஙன மாக விளையாடின ஆய்ச்சிகளை அநுகரித்த நாச்சியாரே! வாழ்க. ... *

(மன்னுபெரும்)

ப்ரேமபரிபோஷிதவநப்ரியமவேக்ஷ்ய த்வம் ஸபதி வேங்கடமஹீத்ரபதிமத்ர |
ஆகமய ஸங்கமய சேதி க்ருதவாக்யே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜயநித்யமிஹ கோதே! ॥ 13

ஆண்டாள், தன்னுடைய தோட்டத்தில் வளருங் குயிலைநோக்கி 'நீ ஏதோ கூவிக்கொண்டி ருக்கிறாய்; திருவேங்கடமுடையான் இங்குவந்து என்னோடு கூடும்படி கூவாய் என்றுரைத் தாள் இப்பதிகத்தில்; அந்த ஆண்டாளுக்கு வாழ்த்து, ... *

(வாரணமாயிரம்)

வாரணஸஹஸ்ரவ்ருதமச்யுதமநந்தம் ஸ்வப்நமுகத: பதிமவாப்ய பரிதுஷ்டே! |
மத்தகஜமஸ்தகநிஷண்ணபதியுக்தே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! ॥ 14

கண்ணபிரான் ஆயிரம் யானைகள் [*தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்] சூழ வந்து தன்னை மணம் புணர்ந்ததாகவும், அவனோடுகூட யானையின்மீது வீற்றிருந்து ஊர்வலம் வந்ததாகவும் கனாக் கண்ட ஆண்டாளே வாழி. .... *

(கருப்பூரம் நாறுமோ)

நந்தஸுதவக்த்ரரஸஸௌரபவிசேஷம் ப்ரூஹி நநு பஞ்சஜநஜாத! மம த்ருப்த்யை |
இத்தமபிதாய பரிஹ்ருஷ்டஹ்ருதயே!ஸ்ரீ:! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! ॥ 15

இழே கண்ணபிரானோடு விளைந்த போகம் நனவன்றிக்கே கனவாக முடிந்ததற்கு வருந்தி மெய்யாகவே கண்ணனை யநுபவிக்கும் பாக்கியமுடையார் உளரோ? என்று ஆலோசிக் கையில் திருச்சங்காழ்வான் அந்த பாக்கியம் பெற்றவனென்று உணர்ந்து அவனோடு உசாவின நாச்சியாரே! வாழி. .... *

(விண்ணீலமேலாப்பு)

வ்யோமததமேசகவிதாநஸமமேகம் பாஷ்பபரிபூர்ணநயநேந ஸஹ வீக்ஷ்ய |
சேஷகிரிநாதவசநாய க்ருதயாச்ஞே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! ॥ 16

விண்ணுலகில் நீலமேலாப்பு விரித்தாற்போன்று காட்சி தந்த கருமுகிலைக் கண்ணீர்கள் துளிசோரக் கண்டு, திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் தூது செல்லுமாறு வேண்டின நாச்சியாரே! வாழி. .... *

(சிந்துரச்செம்பொடி)

ஸுந்தரபுஜாய சதபாண்டநவநீதம் ஸ்வாது மதுராந்நமபிசார்ப்பயிதுமாசாம் |
ப்ரோக்தவதி! பூதபுரயோகிஸஹஜாதே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! ॥ 17

திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற சுந்தரத்தோளுடையானுக்கு நூறு தடாவில் வெண்ணெயும், நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசிலும் வாய்நேர்ந்து பராவி வைத்துப் பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானென்று பேர்பெற்ற நாச்சியாரே! வாழி [ஸ்வாதுகலசாந்நம் என்னவு மாம்; =கலசமென்று க்ஷீரத்திற்குப்பெயர், *கலசஜலதிகந்யா* இத்யாதி காண்க.] .... *

(கார்க்கோடல் பூக்காள்)

வ்ருஷ்டிபல புல்லவநபுஷ்பததித்ருஷ்ட்யா கேதமதிமாத்ரமதிகத்ய ருதிதை: ஸ்வை: |
வ்ருக்ஷவிததேரபி ச ஸஞ்ஜநித கேதே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹகோதே! || 18

*விண்ணீல மேலாப்புப்பதிகத்தில் திருமலையப்பன்பக்கல் தூது செல்லவேணுமென்று இரந்தாளன்றோ ஆண்டாள்; அந்த மேகங்கள் தூது செல்லாமல் நன்றாக வர்ஷிக்க, அதனால் காட்டுப் பூக்களெல்லாம் மலர்ந்தனவாக, அவை கண்ணபிரானுடைய திவ்யாவயவங்களுக்கு ஸ்மாரகங்களாய் நலிய, மிக வருந்திக் கதறி மரங்களையுமிரங்கச் செய்தாள் ஆண்டாள்; அவள் வாழ்க. .... *

(தாமுகக்கும் தங்கையில்)

பூமிதநயாதரணிருக்மிஸஹஜாஸ¬ ஸ்ரீரமணஸாதித பரிச்ரமகதாபி ! |
ஸ்வப்ரணய ரோஷமுபதர்சிதவதி/ஸ்ரீ:/ பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! || 19

*தாமுகக்குந் திருமொழியில் *உண்ணுந்துறங்காது* என்கிற பாசுரத்தில் ஸீதாபிராட்டிக்காக அவன் பட்ட பரிச்ரமங்களையும், *பாசிதூர்த்துக்கிடந்த* என்கிற பாசுரத்தில் பூமிப்பிராட்டிக்காக அவன்பட்ட பரிச்ரமங்களையும், *கண்ணாலங் கோடித்து* என்கிற பாசுரத்தில் ருக்மிணிப்பிராட்டிக்காக அவன்பட்ட பரிச்ரமங்களையும் பேசி ப்ரணய ரோஷத்தைக் காட்டின நாச்சியாரே! வாழி. இந்த சுலோகத்தில் மூன்றாவது பாதத்தை *வ்யஞ்ஜித நிஜப்ரணய ரோஷபஹுமாநே!* என்பதாகவும் கொள்ளலாம். ப்ரணய ரோஷத்தை மட்டுமன்றிக்கே *பன்றியாந் தேசுடையதேவர்—பேசியிருப்பனகள்* என்று பெருமதிப்பையுங் காட்டியிருப்பது காண்க. .... *

ஸிந்துவ்ருதபூமிதலம் அம்பரதலம் தத் ஸ¬ஷ்டு பரிபாலயதி ரங்கபுரநாதே |
அப்ரதிம பக்திபரபூஷிதமநஸ்கே! பட்டமுநிபுத்ரி ஜய நித்யமிஹகோதே! || 20

*பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார் பக்கல் சிறந்த பக்திகொண்ட நாச்சியாரே! வாழி.

(மற்றிருந்தீர்கட்கு)

திவ்யமதுராநகரமுக்க்யநவதேசாந் ப்ரோச்ய, நநு! மாம் நயத தத்ர ஸஹஸேதி |
ப்ரார்த்திதவதி! ப்ரசுர பக்திரஸசித்தே! பட்டமுநிபுத்ரி ஜய நித்யமிஹ கோதே || 21

வடமதுரை, திருவாய்ப்பாடி, நந்தகோபர்திருமாளிகை, எமுனைக்கரை, காளியன் பொய்கை, பக்தவிலோசனம், பாண்டிவடம், கோவர்த்தனம், துவராபதி—ஆகிய ஒன்பது இடங்களை யெடுத்துக்கூறி அங்கங்கெல்லாம் தன்னைக் கொண்டுபோய் விடும்படி உற்றாருறவினரை வேண்டின நாச்சியாரே! காதல் களஞ்சியமே! வாழி. .... *

(கண்ணனென்னுங்கருந்தெய்வம்)

க்ருஷ்ணகடிவஸ்த்ரம் அத தத்பதபராகம் வேணுஸ¬ஷிரோத்தஜலபிந்துமபி தூர்ணம் |
ஆநயத ஹர்ஷயத சேதி க்ருதவாக்யே! பட்டமுநிபுத்ரி ஜய நித்யமிஹ கோதே! || 22

கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வத்தின் அரையில் பீதகவண்ணவாடையும் அடிப்பாட்டில் பொடியையும் அவனூதிவருகின்ற குழலின் துளைவாய் நீரையுங்கொணர்ந்து விரைவில் என்னைத் தேற்றுங்கோள்! என்று பணித்த நாச்சியாரே! வாழி வாழி. .... *

(பட்டிமேய்ந்து)

அக்ரஜஹலாயுதஸஹாய இஹ ப்ருந்தாரண்யபுவி வீக்ஷித இதீரிதவசோபி: |
அப்ரதிமஹர்ஷவிவசீக்ருதமநஸ்கே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜய நித்யமிஹ கோதே! || 23

நம்பி மூத்தபிரானுடன் செல்பவனை கண்ணபிரானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமென்று பலகால் சொன்ன பேச்சுக்களாலே நிகரற்ற மகிழ்ச்சிகொண்டநாச்சியாரே! வாழி வாழி. *

துர்க்கடம்ருஷாவசநபாஷணபடீயாங் கிம் நநு முகுந்த இஹ த்ருஷ்ட இதி ப்ருஷ்ட்வா |
ஐக்ஷி யமுநாதட இதீரிதவசோபி: ஹ்ருஷ்டஹ்ருதயா ஜயது நித்யமிஹ கோதா || 24

*ஏலாப் பொய்களுரைக்க வல்ல கண்ணபிரானை இங்குக் கண்டாருண்டோ? என்று வினவி, எமுனையாற்றங்கரையில் விருந்தாவனத்தில் கண்டோமென்று சொன்ன சொற்களாலே திருவுள்ளமுகந்த நாச்சியார் நீடூழி வாழ்க. ... ... *

மாதவமலிம்லுச முராரிரிஹப்ருந்தாரண்யபுவித்ருஷ்ட இதி பாஷணமிஷேண |
வ்யஞ்ஜிதமுகுந்தபரிரம்பரஸபோகே! பட்டமுநிபுத்ரி! ஜயநித்யமிஹகோதே! || 25

ஜாரசோரசிரோமணியான கண்ணனை விருந்தாவனத்தே கண்டோம் கண்டோம் என்று பாசுரமிட்டதனால் கண்ணபிரானோடு கூடியநுபவித்து மையல் தீர்ந்தபடியைத் தெரிவித்த நாச்சியாரே! வாழி. ... . ☼

தம்விநவ பத்தநஜபட்டமுநிபுத்ரீ—கீதக்ருதிரத்நயுகலார்த்தமவபோத்ய |
காஞ்ச்யுதிதவாதிபயக்ருத்குருகுலீநோ தாஸஇமமாஹமதுரம் ஸ்துதிநிபந்தம்! || 26

வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் திருமகளார் அருளிச்செய்த இரண்டு திவ்யப்ரபந்தங்களின் மஹார்த்த ஸாரத்தை யுணர்த்தி ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கர ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸன் இத்துதி நூலை பக்தபோக்யமாக இயற்றினன். .... *

அபிநவ கோதாஸ்துதி முற்றிற்று.

2. கோதாதேவ்யம்ருதத்வநி:

க்ஷிதிதல க்ருதஜநிஜநகஸுதாவத் நிஜபித்ருவிரசிததுலஸிவகோத்தே! |
ஹரிரிஹ மம பதிரிதி த்ருடசித்தே! ஜயஜய யதிபதிஸஹஜநி கோதே! || 1

பூதலத்தில் நின்றும் தோன்றிய ஸீதாபிராட்டிபோல் திருத்தந்தையாரான பெரியாழ்வார் சமைத்த திருத்துழாய்வனத்தில் நின்றும் [அயோநிஜையாய்த்] தோன்றினவளே! எம்பெருமானே எனக்குக் கணவனென்று திடமான உறுதி கொண்டவளே! பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானை கோதையே! வாழி.

மம குசயுகமிதமவரஜநார்ஹம் கதமபி நபவிதுமுசிதமிதீஹ |
ப்ரகடிதநிஜத்ருடமஹிதமநஸ்கே! ஜயஜய யதிபதிஸஹஜநி கோதே! || 2

☼கொங்கைத் தலமிவை நோக்கிக் காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா* என்கிற பாசுரத்தினால் தன்னுடைய த்ருடாத்யவஸாயத்தை வெளியிட்ட கோதையே! வாழி.

பதயுகநதஸுரகண நுதகீர்த்தே! நிஜகசவிநிஹிதஸுமஹ்ருத காந்தே! |
வடதலசயஹரிஸஹசயநார்ஹே! ஜயஜய யதிபதிஸஹஜநி கோதே! || 3

திருவடியிணைகளில் வணங்கின அமரர் திரளால் புகழப்பட்ட கீர்த்தியையுடையவளே! தனது கூந்தலில் சூடிக் களைந்த மாலையினால் கணவனை வசப்படுத்திக் கொண்டவளே! வட பெருங் கோயிலுடையானுடைய தேவியே வாழி. .... *

வநகிரிபதிஹரிஹ்ருதயநிஷண்ணே! வ்ருஷகிரிவரபதிபதயுகலீநே! |
பணிபதிசயஹரிஹ்ருதயஹரோக்தே! ஜயஜய யதிபதிஸஹஜநி கோதே! || 4

திருமாலிருஞ்சோலை யழகருடைய திருவுள்ளத்தில் வீற்றிருப்பவளே! திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடியிணைகளில் லயித்திருப்பவளே! அரங்கத்தரவினணையானுடைய திருவுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் ஸ்ரீஸூக்திகள் பணித்தவளே! வாழி வாழி. .... *

வ்ரஜபதிவஸுஸுதபரிணயகாமாத் பஹுவிதக்ருதிததிவிரசநநிரதே! |
வ்ரஜபுவி யுவதிஷு நிஹிதமநஸ்கே! ஜயஜய யதிபதிஸஹஜநி கோதே! || 5

ஆயர்பாடிகவர்ந்துண்ணும் வஸுதேவஸூநுவான கண்ணபிரானைத் திருமணம் புணர விரும்பி நோன்பு நோற்பது, காமன் கழல்தொழுவது, கூடலிழைப்பது, தூதுவிடுவது முதலான பல செயல்களைச் செய்வதில் ஊக்கங் கொண்டவளே! ஆயர்பாடிப் பெண்களை அநுகரிப்பவளே! வாழி. .... *

விதி சிவஸுரபதி நதபதயுக்மே! நிஜதநுருசிஹ்ருதமுராரிபுசித்தே! |
ஜலதர ஸமருசி ஹரிதநுஸக்தே! ஜயஜய யதிபதி ஸஹஜநி கோதே! || 6

பிரமன் சிவனிந்திரன் தொழும் திருவடிகளையுடையவளே! தனது வடிவழகினால் கண்ணபிரானுடைய சிந்தையைக் கவருமவளே! முகில் வண்ணனான கண்ணனுடைய திருமேனியில் ஆழ்ந்தவளே! வாழி. .... *

வநபுவி விகஸிதஸுமததித்ருஷ்ட்யா நிஜஹ்ருதி ஸமுதிதவிக்ருதிபலேந |
பஹுவித விலபநகலுஷித சித்தே! ஜய ஜய ஹரிபரிணயகர கோதே! || 7

காட்டில் விகஸித்த பூக்களைக் கண்டதனால் மநோவிகாரமடைந்து பலவாறு கதறிக் கடைசியாகக் கண்ணனை மணந்துகொண்ட நாச்சியாரே! வாழி. *

கரிகிரிசிகரகவரத பதாம்போருஹயுக விநிஹிதநிஜ ஹ்ருதி தாஸே |
திச த்ருசமநுதிந மநிசமஜஸ்ரம் மம கதிரஸி கலு முநிவரதநயே! || 8

பெரியாழ்வார் திருமகளாரே! திருவத்திமாமலையில் வாழும் பேரருளாளனடியிணைகளை உள்ளத்துக்கொள்ளு மடியேன்மீது கடைக்கண்ணோக்கை என்ஞான்று மெப்பொழுது மருளவேணும். எனக்கு நீரேயன்றோ தஞ்சம்.

அண்ணங்கரார்ய ரசிதோ கோதாதேவ்யஷ்டகாத்மக: |
அம்ருதத்வநிரார்யாணும் அஸ்து கர்ணரஸாயநம்.

அம்ருதத்வநி முற்றிற்று.

உபயகலையாரும் உபேக்ஷியாதே ஊன்றிக் கடாக்ஷிக்க.

சென்னை மாநகரில் 3-12-76 முதல் 12-12-76 வரை நடந்த நான்கு விசேஷங்களைப் பற்றி அடுத்தபக்கம் முதல் விரிவாக எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேன். அதிலும் நான்காவதான ஐக்கிய வைணவ இயக்கத்தைப்பற்றி மிக விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன். அதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவும் ஸாரமாகவும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இந்த ஐக்கியப் பேச்சு அர்த்த மற்றதாக இருக்கக்கூடாது. நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமூஹத்தில் வடகலையார் தென்கலையார் என்கிற வ்யவஹாரம் எக்காலத்தில் ஏற்படத் தொடங்கிற்று? எந்த நிமித்தங் கொண்டு ஏற்பட்டது? என்பது பற்றி எந்தப் பெரியவரைக் கேட்டாலும் த்ருப்திகரமான பதில் கிடைப்பதில்லை. அடியேனுடைய மாதாமஹ ஸ்ரீஜீயர் ஸ்வாமி ஒருகால் ஸாதிக்கக் கேட்டது நினைவுக்கு வருகிறது; சில தேவஸ்தானங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குள் சச்சரவு ஏற்பட்டு நீதிமன்றங்களில் வழக்குகள் தொடர்ந்த காலத்தில் ரிகார்டுகளில் ஏறியிருக்கும் வ்யவஹார மிது; யூ(u)மார்க்கு ஒய்(y)மார்க்கு என்று ஆங்கிலப் பிரபுக்கள் வழங்கினராம். பிராமணர்களான அதிகாரிகள் தென்கலையார் வடகலையார் என வழங்கி வந்தார்களாம். அது நிற்க. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயத்திற்கு பகவத் ராமாநுஜதர்சனஸ்தர்கள் என்கிற வ்யபதேச மொன்றே இருநூறுண்டுகட்கு முன் வரையில் இருந்து வந்ததென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். பகவத் ராமாநுஜ சிஷ்ய பரம்பரையில் ஸ்வல்பயோஜநாபேதமே யொழிய அர்த்த விரோதமில்லையென்று தேசிகன் ஸாதித்திருப்பதை உபயகலையாரும் சொல்லிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் வருவதற்குப் பயனொன்றும் காணவில்லை. அர்த்த விரோதங்கள் பல பல இருப்பதாகக் கொண்டு போராடி வருவதுதான் காண்கிறது. இது அசட்டுத்தனமான—நிராதாரமான போராட்டமென்றே அடியேனுடைய திடமான கொள்கை. விவாதவிஷயங்கள் சிலவற்றை யெடுத்துக் கொண்டு "இது வடகலையாருடைய கொள்கை" என்று சொல்ல லாமே யொழிய தேசிகஸித்தாந்தமென்று சொல்லலாகாதென்றும், அப்படிச் சொல்வதற்கு ஔசித்யலேசமுமில்லை யென்றும் அடியேனுடைய நூல்களினால் ப்ராமாணிக பண்டிதர்கள் நன்கு உணர்வர். மேலே "க்ருபாயாம் ப்ரபத்த்யாம் ரமாயாம் தயாயாம்" என்கிறவொரு சுலோகத்தையெடுத்துக் கொண்டு ஒரு பத்துவிஷயங்களில் ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தை மட்டும் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை மட்டுங்கொண்டு உபபாதித் திருக்கிறேன். தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தருளின அர்த்தங்களும் மற்றையாசாரியர்கள் நிஷ்கர்ஷித் தருளின அர்த்தங்களும் வேறுபாடோ மாறுபாடோ இல்லாமல் ஒத்திருப்பவைகளே யென்பதைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டியிருக்கிறேன். இருள் துயக்கு மயக்குமறப்பு களுக்கு அடியேன் தூரஸ்தனல்லேன். அவை நிரம்பியவனே யாதலால் அடியேன் எழுதியவை பொருத்தமற்றவையாகவுமிருக்கலாம். அந்தப்பொருத்தமின்மையை ப்ராமாணிக வித்வான்கள் கோபதாபமின்றி ஸரளமான நடையில் நிரூபித்து, அடியேனையும் அடியேனது சுவடிகளில் மயங்கியிருப்பவர்களையும் தெளிவு பெறுத்தவேண்டுவது மிகவும் ஆவச்யகம். "அவனுக்கென்ன வேலை! பாடின பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்" என்று சில அறிவிலிகளும் அசக்தர்களும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது போலச் சொல்லி விடலாகாது. *ராமோ லக்ஷ்மணமப்ரவீத்* என்பதற்கு 'லக்ஷ்மணன் ராமனைப் பார்த்துச் சொன்னான்' என்று ஒருவன் பொருள் கூறினால் அதைப் பண்டிதர்கள் திருத்திக் கொடுக்கவில்லையா? "ப்ராரப்தமுத்தமகுணா அபரித்யஜந்தி" என்று சொல்லி, 'உத்தமசீலர்களை யும் ப்ராரப்தகருமம் விடாது' என்று ஒருவர் பொருளுரைத்தால் அதைவிவேகிகள் திருத்திக் கொடுப்பதில்லையா? இங்ஙனே எத்தனையோ திருத்தங்கள் காட்ட வேண்டியவையுள. இந்த ரீதியில், அடியேன் எடுத்துக்காட்டியுள்ள தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளை ஒன்றுவிடாமலெடுத்துக்கொண்டு விக்ருதிலேசமுமின்றிக்கே "அண்ணா! இங்கு நீ மருண்டிருக்கிறாய்; இதற்கு அப்படி அர்த்தமன்று, இப்படி அர்த்தங்காண்" என்று புன் முறுவலோடே ஸாதித்தருளி அடியேனைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவேணுமென்று தெண்டனிட்டுப்பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீராமாநுஜன்-344

ஆசிரியர்:— P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியின் திவ்யாநுக்ரஹம்

என்பாலன்புடையீர்!

நேற்று மார்கழி மாதம் முழுவதும் ஆண்டாளருளிச்செயலநுடவத்திற்காக சென்னைமாநகரில் இருந்து வருகையில் மாத முடிவில் நான்குநாள் உடல்நல மற்றிருக்க நேர்ந்தது. திருப்பாவை சாத்துமுறை நடைபெறவேண்டிய நன்னாளி லுங்கூட எழுந்திருக்கமுடியாத நிலைமையாயிருந்தது. அன்று பின்மாலை நான்கு அல்லது ஐந்து மணியளவில் [கனவோ நனவோ அறுதியிட்டுச் சொல்லமுடிய வில்லை; ஒரு மஹாபுருஷர் ஸேவைஸாதித்து "ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியைப் பெருமான் விஷயமாகத் திருப்பாவைப் பாசுரஸங்கியையில் ஒரு ஸ்துதிநூல் விண்ணப்பம் செய்யலாமே!" என்று நியமித்து மறைந்தார். இது நிறைவேற்ற வேண்டிய நிய மனமேயென்று தோன்றி உடனேயெழுந்து மந்த்ரஸ்நானம் செய்து கொண்டு குருபரம்பராதிகளை யநுஸந்தித்து விஜ்ஞாபிக்கத் தொடங்கினேன். திருப்பாவைப் பாசுரங்களின் முதலெழுத்தை முற்கொண்ட சுலோகங்களாக விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கி அரைமணியளவில் முப்பது சுலோகங்களைத் தலைக்கட்டினேன். மேலும் ப்ரபாத சேஷமிருந்தபடியால், திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்களின் முதலெழுத் தடைவில் (திருவல்லிக் கேணித்) தெள்ளியசிங்கப் பெருமாள் விஷயமான ஸுப்ர பாதஸ்துதி யொன்றும் விஜ்ஞாபித்து முடித்தேன். உடனே ப்ராதரநுஷ்டானங் களை முடித்துக்கொண்டு உபந்யாஸ ஸபாமண்டபத்திலமர்ந்து திருப்பாவை சாத்து முறையும் ஆண்டாள் திருக்கல்யாணமும் ஒருவாறு நடத்திமுடிக்கத்திருவருள் பெற்றேன். அவ்விரண்டுதுதிகளும் பொழிப்புரையுடன் இதோபிரசுரமாகக் காணீர்.

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்துதி—முன்னுரை

ஸ்ரீமத்கைரவிணீதட கல்பத்ருமபார்த்தஸாரதே: கருணாம் I
ப்ரேப்ஸங் காஞ்சீதாஸஸ் தமிமம் ஸ்தோதும் ப்ரவர்த்ததே குதுகாத் II

திருவல்லிக்கேணியின் கரைமீது கற்பகந்தருபோல் விளங்குகின்ற ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமியின் திருவருளைப்பெற விருப்பிய காஞ்சீ ஸ்ரீவைஷ் ணவதாஸன் அப்பெருமானைத் துதிக்க விருப்பி யெழுகின்றான். ...

கோதாவ்ரதக்ருதிவர்ணாநுக்ரமதோ ரச்யதே க்ருதிஸ் ஸேயம் I
ளவர்ஷதநுஷி கோதாதேவீகல்யாணஸுதிவஸே ப்ராத: II

நளவு மார்கழித் திங்களின் முடிவில் ஆண்டாள் திருக்கல்யாண நன்னாளன்று சிறுகாலையில் திருப்பாவைப் பாசுரங்களின் முதலெழுத்தடை வில் இந்த ஸ்துதிநூல் விஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது. ....

A

ஸ்தோத்ராரம்பம்

1 மார்க்கம் ஸமுசிதமவிதந் அபதேஷு சிராத் பரிப்ரமந்நேஷ: ।
தாஸஸ் ஸம்ப்ரதி தைவாத் தேவ! த்வதபிஷ்டவே ப்ரவ்ருத்தோபூத் ॥

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிப் பெருமாளே! நெடுநாளாக நல்வழியுணரப் பெருமல் தீபவழிகளில் அலைந்து கொண்டிருந்தவடியேன் இன்று அசிந்திதமாக தேவரீரைத் துதிக்கப் புகுந்தேன். ... ... (1)

2 வைதிகபுத்ராந் சதுர: ஸாந்தீபநிபுத்ரமபி ஸமாஹ்ருத்ய ।
தத்தவதஸ் தவ பகவந்! கியதஸ்ய மமாபிரக்ஷணமஹம்ஹோ! ॥

பிரானே!. பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும், மறிகடல்வாய் மாண்ட மாதவத்தோன் புத்திரனையும் உருவுருவே கொணர்ந்துகொடுத்த உனக்கு இவ்வெளியேனைக்காத்தருள்வது எவ்வளவிது!

3 ஓமிதி நேதி ச வக்தும் ந ப்ரபவாமி ப்ரபோ! ஜடாத்மாஹம் ।
லகுதண்டமாத்ரதோ மயி தர்சய பாத்ரப்ரதீக்ஷிணீம் க்ஷாந்திம். ॥

எம்பிரானே! வைதமான காரியங்களைச் செய்யென்றால் அதற்கு இசைகிறேனென்றும், அகாரியங்களைச் செய்யாதே யென்றால் தவிர்கிறேனென்றும் சொல்லவறியாத இந்த ஜடாத்மாவை "லகுர் தண்ட: ப்ரபந்நஸ்ய ராஜபுத்ராபராதவத்" என்ற கணக்கிலே லகுவாக தண்டித்துவிட்டு, கொள்வார் தேட்டமான க்ஷமாகுணத்தை என்பால் காட்டியருளவேணும். ... (3)

4 ஆசாலேசேநாலம் பகவந்! பவதீதி தத்ர தத்ராஹம் ।
ப்ரவசநமாரசயாமி ஸ்ரீமந்! ஸம்ப்ரதி தயஸ்வ தத்த்ருஷ்ட்யா ॥

திருமாலே! உன்பக்கல் பரிபூர்ணபக்தி யுண்டாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; ஆசாலேசமுண்டானாலும் போதுமென்று அடியேன் ஆங்காங்கு ப்ரவசனம் செய்து நின்கண்வேட்கை யெழுவித்து வருகிறேன்; இச்சிறுநன்மையைக் கணிசித்தாகிலும் இப்போதெனக்கருள் செய்யவேணும். ... (4)

5 மாதவ! முகுந்த! கோகுலநாத! ரமேசேதி திவ்யநாமாநி ।
அஸக்ருத் ப்ரலபாமி விபோ! கிமிதம் மாம் ரக்ஷிதும் ந பர்யாப்தம்? ॥

எம்பிரானே! உனது மாதவ முகுந்தாதிகளான திருநாமங்களை அடிக்கடி வாய்பிதற்றி வருகின்றேனே! என்னைக் காத்தருள இது போதாதா?

6 புருஹூதவிதிசிவாதீந் அவலிப்தாநபி விபத்ஸு மஹதீஷு ।
ரக்ஷஸி ரக்ஷக! பகவந்! த்வதேகரக்ஷ்யோஹமிதி து மாம் ரக்ஷ ॥

ஸர்வரக்ஷகனே! இந்திரன் பிரமனீசனென்றிவர்கள் விநீதர்களன்றிக்கே செருக்கர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் அவர்களையும் பெரிய ஆபத்துக்களில் காத்தருளியிருக்கிறாய், 'நின்னலாலிலேன்காண்' என்றிருப்பானிவனென்று அடியேனைக் காத்தருளவேணும். ... ... (6)

7 கீர்த்திச்சடாம் த்வதீயாம் அச்யுத! பரிஷத்ஸு தத்ர தத்ராஹம் ।
ப்ரதயாம்யாபால்யாதிதி ஜாநாஸி த்வம் தயஸ்வ தத்வ்யாஜாத் ॥

அச்சுதனே! அடியேன் இளமை தொடங்கியே ஆங்காங்கு ஸபைகளில் உனது புகழ்மாலைகளைப் பரப்பி வருகின்றேனென்னுமிடம் அறிவாயன்றோ? அதையிட்டாவது அருள்செய்யலாமே. ... ... (7)

8 கீசாதீசோ தாஸ: குப்ஜா மால்யக்ருதீர்யமாணநாம் ।
ஶ்ரேணிஷு மாபூத் கணநா மம தாமோதர! தயஸ்வ ஸாமாந்யாத் ॥

ஸுக்ரீவமஹாராஜர் குஹப்பெருமாள் கூனி மாலாகாரர் என்னப்படுமவர்களின் திரளில் அடியேனைச் சேர்க்காவிடினும் ரக்ஷ்யஸாமாந்யத்திலொருவனென்றாகிலும் அருள்புரியவேணும். ... ... (8)

9 தூர்ணமிஹ தாஸமேநம் ரக்ஷ்யாபேக்ஷிந்! முகுந்த! ரக்ஷேதி ।
க்ரந்திதுமபத்ரபேஹம் தீநதயாலுத்வ கீர்த்தி ஹாநிஸ்ஸ்யாத் ॥

ரக்ஷ்யர்களைத் தேடித்திரிகிறவனே! விரைவில் அடியேனை ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று கதறவும் வெள்கின்றேன்; 'இப்படி கதறவைப்பவனா தீனதயாளு!' என்று உனக்கு வசையாகுமேயென்று. ... ... (9)

10 நோ சேந் மாமிஹ ரக்ஷே: ரக்ஷகபிருதம் கதம் நு ஜீவேத் தே? ।
ரக்ஷ்யேஷ்வக்ரே கணயிதுமர்ஹம் கிம் மாம் ந வேத்ஸி மதுமதந! ॥

மதுசூதனனே! அடியேனை ரக்ஷித்தருளாதொழியில் ரக்ஷகனென்கிற உனது விருது எங்ஙனே ஜீவிக்கும்? ரக்ஷணீயர்களில் இவனே முதல்வனென்று என்னை நீ அறியாமையென்னோ? ... ... (10)

11 கலிரிபுஶடரிபுமுக்க்யாந் ஸூரீந் நாதாதிவரமுநீந்த்ராந்தாந். ।
ஹ்ருதி மம ஸததம் வஸதோ வீக்ஷ்ய தயஸ்வ க்ஷமாநிதே! ஸ்வாமிந்! ॥

எம்பிரானே! என்னுள்ளத்துள் எஞ்ஞான்று முறைபவர்களான திருமங்கையாழ்வார் நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களையும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கி மணவாளமாமுனிகளீறாகவுள்ள ஆசாரியர்களையும் நோக்கியருள்புரியவேணும். ... ... (11)

12 கருணா தவ மதுஸூதந! கருணாஸிந்தோ! பஹுஷ்வநாயாஸம் ।
ப்ரஸ்ருதேதி ஸர்வவிதிதம் கிம் தந்மத்வர்ஜமிதி மநீஷா தே? ॥

எம்பிரானே! கருணைக்கடலே! உன்னுடைய திருவருள் பலரிடத்தில் எளிதாகப் பெருகியதென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமானது; அஃது என்னொருவனைத் தவிர்த்தோ? ... ... (12)

13 புண்யம் பாபமிதி த்வயமாஸ்தே, தநிதம் த்வயஞ்ச நநு வர்ஜ்யம் ।
ஸ்ரீபார்த்தஸூத! பகவந்! தத் த்விதயஞ்சாநவேக்ஷ்ய மாம் பாஹி ॥

பார்த்தன் தன் தேர்முன்னின்றபெருமானே! புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு உண்டே; அவையிரண்டும் 'ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய' என்ற உபநிஷத்தின்படியே வர்ஜ்யமேயாதலால் அவையிரண்டையும் என்னிடம் பாராமல் காத்தருள்க. புண்யத்தை எதிர்பாராதே; பாபங்களிருப்பதைப் பாராதேயென்றபடி. ... ... (13)

14 உடஜேஷு ரசிதவஸதீந் முநீந் ஸ்வயம் தத்ர தத்ர கத்வா த்வம் ।
பகவந்! ஸ்வகீயமாநகம் வ்ரதமவபோத்யாபயம் ததாதிஸ்ம ॥

எம்பிரானே! (விபவாவதாரங்களில்) ஆங்காங்கு பர்ணசாலைகளில் வாழ்ந்த மஹர்ஷிகளிடம் தானுகவே சென்று உன்னுடைய விரதத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தி அபயமளித்தவனல்லையோ நீ? ... ... (14)

15 ஏஹ்யேஹ்யுபேஹி ஸத்வரமிஹ ஹரிகைங்கர்யவிதய இதி நித்யம் ।
ஆஹூய தாஸவர்க்காந் க்ருதகைங்சர்யே மயீஸ! நோ தயஸே ॥

எம்பிரானே! திவ்ய தேசங்களில் உனக்குக் 'கைங்கரியம் செய்வதற்காகத் தொண்டர்களே 'வம்மின்! வம்மின்! விரைந்து வம்மின்!' என்று நாடோறு மழைத்துத் தொண்டுபூண்ட அடியேன்பால் அருளாதொழிவதே!

16 நாத! நநு பார்த்தஸூத! த்வயி ஸதி நாதேபி யத்யஹம் க்லேஸாந் ।
விந்தேய, தர்ஹி ஸந்த: கிம் வக்ஷ்யந்தீதி சிந்தய ஸ்வாந்தே ॥

பார்த்தன் தன்தேர்முன் னின்றபிரானே! உன்னை நாதனாகப்பெற்று வைத்தும் இப்படி வருந்திநின்ருல் உன்னைப்பற்றி அவரவர்கள் என்னசொல்லுவர்களென்று சிந்தையில் சிந்தித்துப் பார்க்க. ... ... (16)

17 அம்புஜலோசந! பகவந்! கைரவிணீதீரபாரிஜாத! ஹரே! ।
அஸக்ருத் தவ பதபங்கஜ ஸேவாபாக்யம் து துர்லபம் மாபூத் ॥

செந்தாமரைக் கண்ணனே! திருவல்லிக்கேணிக்கரையில் விளங்கும் கற்பகமே! தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளை அடிக்கடி ஸேவிக்கும் பாக்கியம் அடியேனுக்கு அருமைப்படக் கூடாது. ... ... (17)

18 உத்தமஸூக்திததிஷ்விஹ ஸததம் ஸ்ரத்தாஞ்ச பக்திமுத்பாத்ய ।
ஹாவ்ஹாவ்ஹாவிதி ஸாம்நோ காநே கிமு மாம் சிகீர்ஷஸி ப்ரவணம்? ॥

எம்பிரானே! இந்நிலத்தில் மிகச்சிறந்த திவ்யஸூக்திகளில் அடியேனுக்கு ஸ்ரத்தா பக்திகளைப் பிறப்பித்துவைத்து *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்னும்படி (அங்குக் கொண்டுபோய்) ஸாமகானத்தில் நிரதனுக்கப் பார்க்கிருயோ? ... ... (18)

19 குமதிஜநகுத்ஸிதோக்தீஸ் ஸமூலமுந்மூல்ய ஸாத்விகாந் அர்த்தாந் ।
ஸந்தர்ஸ்ய மோதமாநே தாஸே மயி நாத! கலய திவ்யக்ருபாம் ॥

எம்பிரானே! துர்ப்புத்திவாய்ந்தவர்களின் துருக்திகளை வேரறக்களைந்து நற்பொருள்களை யுணர்த்தி மகிழ்ந்து வருமடியேன்பால் விஸேஷித்தருள் புரியவேணும். ... ... (19)

20 முக்தா இதி திவி தீவ்யந்த்யேதே கிம்பாக்ய மநுபவந்த்யஹஹ! ।
ஸ்ரீஸூக்திஸததசிந்தந பாக்யஜுஷம் மாம் ஹரே! நிதேஹீஹ ॥

எம்பிரானே! திருநாட்டில் முக்தர்களென்று விளங்குகின்ருர்களே, அவர்கள் என்ன பாக்ய மநுபவிக்கிருர்களப்பா! இங்கு நிச்சலும் திவ்ய ஸூக்திகளையநுபவிக்கும்பாக்கியம்பெற்றவடியேனை இங்கேகிடக்கவருள்செய்.

21 ஏதந்நிசமய கோகுலநாத! ஸ்வாமிந்! விசித்ரவசநம் மே ।
அக்ரஜ இஹ தவ ஸந்நபி புஜங்கரூபீ புஜங்கபங்கமதாத். ॥

ஆயர்குலக்கொழுந்தே! எனது இந்த விசித்திரவார்த்தையைக் கேட்டருளாய்; உனது நம்பி மூத்தபிரான் தான் புஜங்கரூபியாயிருந்துவைத்தும் புஜங்கபங்கத்தைச் செய்தருளினன். [புஜங்கரூபீ = ஆதிசேஷரூபி; புஜங்கபங்கம் = தீயவர்களை யழித்தல்.] விரோதாபாஸாலங்காரம் ... (21)

22 அங்கஸௌஷமாம் த்வதீயாம் அவலோகிதவதி ஜநே ப்ரகாரௌ த்வௌ ।
கேசிதமுஷ்ணந் தாவகஹ்ருதயம் கேசித்து நிஜம்நோ வ்யதரந் ॥

கண்ணா! உனது திருமேனியழகைக்கண்டு ஈடுபட்டவர்களில் இரண்டு வகைகளுண்டு; சிலர் உனது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டனர்; சிலர் தம் உள்ளத்தை உனக்கு அர்ப்பணம் செய்தனர். (ரஸிகர்கள் மருமம் கண்டு களிக்க.) ... ... (22)

23 மாரிததைத்யஸமூஹம் தாரிதகோவர்த்தநாசலம் க்ருஷ்ணம் ।
வாரிதஸம்ச்ரிதவிபதம் தாரிதபவஸிந்து மநிஶமஹமீடே ॥

அசுரர் குழாங்களைத் துணித்தவனும் கோவர்த்தனக் குன்றையேந்தி நின்றவனும், தன்னடியார் துயரங்களைத் தீர்த்தவனும் பிறவிக்கடல் கடத்துபவனுமான கண்ணபிரானை எஞ்ஞான்றும் துதிக்கின்றேன். ... (23)

24 அங்யக்ருஹகவ்யநிலஹஸ்தேய ஸமர்த்தஞ்ச பந்தநௌத்ஸுக்யாத் ।
பக்தஜநபந்தமோக்ஷண சதுரஞ்ச ஹரிம் விபாவயே ஸததம் ॥

கட்டுண்டுகிடப்பதில் ஆசையினாலே பிறர் மனை புகுந்து வெண்ணெய் களவு காண்பவனும், கட்டுண்டுகிடப்பவர்களின் கட்டை அவிழ்க்கவல்லவனுமான கண்ணபிரானை எஞ்ஞான்றும் சிந்திக்கின்றேன். ... ... (24)

25 ஓஜஸி தவ மதுஸூதந! ஶலபந்யாயேந நஶ்யதாம் ஸங்க்யாம் ।
ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி ந பவாந் ஜாநாதி ஹரே! கிமேதத்நருதம் போ:! ॥

கண்ணபிரானே! விளக்கில் விட்டில்கள் விழுந்து மடியுமாபோலே உனது தேஜஸ்ஸில் தாமாக மாண்டொழிபவர்களின் எண்ணிக்கையை ஸர்வஜ்ஞனை நீயுமறியாய்காண்! இது பொய்யோ? ... ... (25)

26 மாலாகாரமுகாநாம் பாக்யம் சாணூரமுஷ்டிகாதீநாம் ।
தௌர்ப்பாக்யஞ்ச விசிந்த்ய ஸ்வாமிந்! விஸ்மிதமநாஸ் ஸதா வர்த்தே ॥

எம்பிரானே! மாலாகாரர் முதலானோருடைய பாக்யத்தையும், சாணூரமுஷ்டிகாதிகளான மல்லர்களின் தௌர்ப்பாக்யத்தையும் சிந்தித்து வியப்படைகின்றேன். ... ... (26)

27 கூலே களிந்தஜாயா: துகூலலாபஸ் தவாபவச் சௌர்யாத் ।
தீரே து கைரவிண்யாஸ் தல்லாபோ பவதி க்ருஷ்ண! பக்ததஃணத் ॥

கண்ணா! பண்டு யமுனைக்கரையில் பூம்பட்டுக்களைக் கள்ளத்தனத்தினால் கைக்கொண்டாய்; இப்போது திருவல்லிக்கேணிக் கரையில் அவற்றை அன்பர்கள் ஸமர்ப்பிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறாய். ... ... (27)

28 கரவை முரவைரிஹரே! ஸததம் த்வத்பாதபத்மயோஸ் ஸேவாம் ।
ஸக்ருதேவ கலய மாமகமூர்த்தநி நிஜபாதபங்கஜந்யாஸம் ॥

கண்ணா! உனது திருவடித் தாமரைகளில் நான் நித்யஸேவை பண்ணுவதற்குப்பலனாக உன் திருவடித்தாமரைகளை என் சென்னியில் ஒரு கால் வைத்திடாய். ... ... (28)

29 சித்தம் மாமகமேதத் தரலமபி ஸ்ரீஶ! பார்த்தஸூத! ஹரே! ।
த்வந்நித்ய கைங்கரீரதபாகவதாங்க்ரிஷு த்ருடவ்ரதம் பூயாத் ॥

பார்த்தன் தன்தேர் முன்னின்றபிரானே! என் மனம் நிலைநில்லாததாயினும் தேவரீருக்கு நித்யகைங்கரியம் செய்யும் பாக்யமுடைய (அத்யாபக) ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளில் திடமான அன்பு பூண்டிருக்க அருளவேணும்.

30 வந்தே கைரவிணீதடகல்பதரோஸ் தே பதாம்புருஹயுகலம் ।
ஹேயகலேபரமேதத் கைங்கர்யே ஶக்திபுஷ்கலம் பூயாத் ॥

கைரவிணீதீர கற்பகத்தருவின் திருவடியிணைகளை இறைஞ்சுகின்றேன் இந்தப்பாழுமுடம்பு செல்லுந்தனையும் வாசிககைங்கரியத்தில் பூர்ணஶக்தியுடையதாயிருக்கவேணுமென்று. ... ... (30)

ஸ்ரீவைஷ்ணவாங்க்ரிதாஸ: ஸ்தோத்ரமிதம் பார்த்தஸூதஹரிபதயோ: ।
ஶதநுரவஸாநதிநே ப்ராதர் விஜ்ஞாப்ய சித்தஶாந்திமகாத் ॥

காஞ்சீ ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் இந்தத் துதியை சென்னைமா நகரில் நளவருஷ தநுர்மாஸ முடிவு நன்னாளில் சிற்றஞ்சிறுகாலையில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியெம்பெருமானை நோக்கி விஜ்ஞாபித்துச் சிந்தை தெளியப்பெற்றான். ...

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீமத் ந்ருஸிம்ஹபகவத் ஸுப்ரபாதஸ்துதி

(திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசுரங்களின் முதலெழுத்தடைவே விஜ்ஞாபித்தது)

1 கல்யாணஸத்குணகணாகர! கைரவிண்யாஸ்
தீரே நிஷண்ண! கருணாகர! தீநபந்தோ! ।
பக்தப்ரிய! ப்ரணதஸஜ்ஜநகாமதேநோ!
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

திருக்கல்யாண குணங்களுக்குப் பிறப்பிடமானவனே! திருவல்லிக்கேணியின் கரையில் வீற்றிருப்பவனே!, கருணாகரனே! இளையவர்கட்கருளுடையாய்! அன்பர்கட்கு அன்பனே! திருவடிதொழுவார்க்குக் காமதேநுவானவனே! ஸ்ரீநரஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. ... ... (1)

2 கோபாக்நிலக்ஷ்யதிதிஜந்மகடோரவக்ஷா-
நிர்ப்பேதநத்வரித! தைத்யகுலைக ம்ருத்யோ! ।
ப்ரஹ்லாதபக்தநுத! பாகவதாநுகம்பிந்!
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

சீற்றத்தீக் கதுவநின்ற இரணியனதகல்மார்பப்கிழித்தெறிய விரைந்தவனே! அசுரர்குலத்திற்குக் காலனானவனே! ப்ரஹ்லாதாழ்வான் துதிக்க நின்றவனே! அடியார்க்கு அருள்செய்பவனே! ஸ்ரீநரஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. ... ... (2)

3 சுத்தாம்பராச் சுசிஹ்ருத: ஶ்ருதிபாடஶீலா:
பௌராணிகா: புருஷஸூக்த விஶாரதாஶ் ச ।
ஸங்கீதகாநசதுராஶ் ச ஸமீயுராராத்
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

தூயவாடையணிந்தவர்களும் தூயமனத்தவர்களும் மறையோதவல்லவர்களும் புராணபுருஷஸூக்தாதி படன சீலர்களும் இசைகாரர்களும் அருகே வந்துள்ளார்கள்; ஸ்ரீநரஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. ... ... (3)

4 மேதிந்யதீஶநிவஹா: பரிவாரயுக்தா:
திக்பாலகாஶ் ச ஸகலாஸ் ஸகளத்ரவர்க்கா: ।
ஸப்தர்ஷயஶ் ச ஸஹ யோகிகணைஸ் ஸமேதா:
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

பரிவாரங்களோடு கூடின அரசர்களின் திரள்களும், மனைவியரோடு கூடிய திக்பாலகர்களனைவரும், பல மஹர்ஷிகளோடு கூடின ஸப்தர்ஷிகளும் ஈண்டுவந்து திரண்டுள்ளனர். ஸ்ரீமந் நரஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. ... (4)

5 புல்லாநி பத்மகுஸுமாநி ஸரோவரேஷு
ப்ராசீ திஶா ப்ரசுரதீப்தியுதா ஸமிந்தே ।
சந்த்ரோ மலீமஸகபஸ்திருடூநி லுப்தாநி
ஆஸந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

தடாகங்களிலே தாமரைகள் மலர்ந்தன; கீழ்வானம் வெள்ளென்றது; பனிமதி பசுத்தனன்; நக்ஷத்திரங்கள் மறைந்தன! அழகியசிங்கரே! நல்விடிவாகுக. (5)

6 இந்த்ரோ விதி: பசுபதிர் திஷணோ தநேஶ:
இத்யாதயஸ் ஸுரவரா: குஸுமாட்யஹஸ்தா: ।
ஸ்ரீமச்சடாரிபரகாலமுகாஶ் ச ஸஜ்ஜா:
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

இந்திரன் பிரமனீசனென்றிவர்களும் ப்ருஹஸ்பதி குபேரர்கள்முதலானோரும் ஆழ்வார்களும் பூந்தொடையலேந்திய கையினராய்ப் போந்திருக்கின்றனர்; அழகியசிங்கரே! நல்விடிவாகுக! ... . (6)

7 அந்தர் பஹிஶ் ச ஸகலாஸு ச வீதிகாஸு
ப்ராபாதிகீஸ் ஸ்துதிததீர் பஹவ: படந்தி ।
பக்தௌகவத்ஸல! பவார்த்திஹராமரேஶ!
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

உட்புறங்களிலும் வெளிப்புறங்களிலும் திருவீதிகள் தோறும் பலர்கூடி ப்ராத: காலஸ்துதிகளை ஓதுகின்றனர்; பக்தவத்ஸலனே! ப்ரணதார்த்திஹரனே! ஸ்ரீநரஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக! ... ... (7)

8 வந்தாருநிர்ஜரஸமாஹ்ருத கல்பபுஷ்ப
ஸௌகந்த்யவாஹிபவந: பரித: ப்ரவாதி ।
பக்தாங்க்ரிரேணுபணிதீர் மதுரம படந்தி
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம் ॥

பணிபவந்த தேவர்கள் கொணர்ந்த கற்பகப்பூக்களின் நறுமணங்கமழும் மாருதம் எங்கும் வீசாநின்றது; திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடாநின்றார்கள்; ஸ்ரீ நரஸிம்ஹமூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. ... ... (8)

9 ஏலாலவங்ககநஸாரஸுகந்திதீர்த்த
கும்பைஸ் ஸமேத்ய பரிசாரகவர்கக ஏஷ: ।
கர்ணம்ருதாநி நநு! காயதி கீதகாநி
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

பரிசாரகர்கள் ஏலாலவங்க குங்கும கேஸரங்களாலே நறுமணம் கமழ்கின்ற தீர்த்த கும்பங்களுடன்வந்து செவிக்கினிய பாடல்களைப் பாடுகின்றனர்; அழகிய சிங்கப்பிரானே! நல்விடிவாகுக. ... ... (9)

10 கல்ஹாரபுஷ்பவிததிர் விகசா ஸமந்தாத்
பாஸ்வாநுதைத் அபகதம் திமிரம், விஹங்கா: ।
நாநாதிசாஸு விஹரந்தி கருத்மதாத்யா:
ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹ பகவந்! தவ ஸுப்ரபாதம். ॥

செங்கழுநீர் மலர்கள் வாய் நெகிழ்ந்தன வெங்கும்; இரவி தோன்றினன், இருள் அகன்றது; கருளன் முதலிய பறவைகள் திசைதொறும் பரந்தன; ஸ்ரீ நரஸிம்ஹ மூர்த்தியே! நல்விடிவாகுக. ... ... (10)

ஸ்ரீமந் ந்ருஸிம்ஹமூர்த்தி ஸுப்ரபாத ஸ்துதி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேசிகாய நம:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

கோதையின் குறிப்பு

—ஸ்ரீமதுபயவே. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A.B.L.

பாகவத திருப்பள்ளி யெழுச்சி

எம்பெருமானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்த (நித்திரையினின் றெழுப்ப)ப் பல அன்பர்கள் பாசுரம் பாடியிருக்கிறார்கள். எம்பெருமானடியார்களைத் துயிலெழுப்பப் பாடலமைத்தவர்கள் சிலரே. அவர்களுள் முக்கிய ஸ்தானம் ஆண்டாளுடையது. திருப்பாவையின் 6 முதல் 15 வரையுள்ள பாசுரங்களின் தனி அழகையும் சிறப்பையும் அறியாதாரிலர்.

அப்பத்துப் பாசுரங்களாலே ஆண்டாள் தனது தோழிமார்களுள் பதின்மரை தனித்தனி எழுப்புவதாகப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. திருப்பாவைக்கு வியாக்யானமிட்டருளியோரும்—இன்றளவும் பொருள் கூறி வருவோருங் கூட ஒவ்வோர் பாசுரத்தால் ஒவ்வோர் ஆழ்வாரைக் குறிக்கும்படி அப்பாசுரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்று அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது ஆண்டாள் கருத்தே தானா? சில ஆழ்வார்கள் அப்பொழுது அவதரியாமலிருக்க அவர்களையும் குறித்துப் பாடியிருப்பதாகச் சொல்வது ஸம்பாவிதமா? என்று சிலர் ஸந்தேஹிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். அவையெல்லாம் வீண் ஆராய்ச்சி யென்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், ஆக்கியோள் கருத்தும் குறிப்பும் இவ் வண்ணம் இருந்திராவிடினும் நூலில் அமைந்துள்ள சொற்கள் எவ்வளவு பொருள்களைத் தரவல்லன என்பதை ஆராய்ந்து பொருள் கொள்வதும் இலக்கிய முறை. ஒரு நிஷாதவேடனை நிஷேதிக்கப் பேசிய "மா நிஷாத" என்ற வால்மீகி மஹரிஷியின் சொல் "திருமாலே" என்று பொருள் தரக் கண்டு கவியும் நாமும் களிக்கிறோம். அதுபோலவே ஆண்டாளுடைய இப்பாசுரங்கள் பல இனிமையான பொருள்களைத் தந்து பல அழகான காட்சிகளை நம் மனக்கண்முன் சித்திரிப்பன உள்ளுறை பொருளை ஆழ்ந்தனுபவிக்க புதிய அர்த்தங்களைக் கொடுப்பது தானே உயர்ந்த காவியத்திற்கு அறிகுறி. யாதொரு முரண்பாடில்லாமல் சொல்லும் பொருளுமொக்க நின்று அர்த்தங்கள். அமையும்போது அவைகளைப் பார்க்கவும் கொள்ளவும் மறுப்பது ரஸிகர்கள் செய்வதொன்றன்று.

எந்தப் பாசுரம் எந்த ஆழ்வாரைக் குறிக்கிறது என்ற விஷயத்தில் வெகுவாக அபிப்பிராய பேதம் காண்கிறது. அவரவர்கள் அனுபவத்துக்கும் ஆராய்ச்சிக்கு மிணங்கப் பலவாக நிர்த்தேசம் ஏற்படுவது ஸஹஜமே. இம்மாதிரி விஷயங்களில் எவரும் துணிந்து இந்த யோசனைதான் சரி, இது தவறு என்று உறுதியாகக் கூற முடியாது. எந்த நிர்வாஹம் வெகு ஸங்கதமாயும் வெகு அனுபவ ஹேதுவாயுமிருக்கிறதோ அதையே அவரவர் ஏற்றுக்கொள்வது இயல்பு.

சென்ற சில வருஷங்களாக அடியேன் கற்றதையும் கேட்டதையும் கொண்டும் இந்தப் பாசுரங்களை அடியேன் சிற்றறிவுக்கு எட்டியவாறு அனுபவித்த ரீதியைக் கொண்டும் இது விஷயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். அதாவது முறையே பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடிகள், பெரியாழ்வார், குலசேகரப் பெருமாள், திருப்பாவையின் 6 முதல் 15 பாசுரங்கள் குறிக்கின்றன என்பதே. எவ்வகையில் யோசித்து இவ்வண்ணம் வகுத்திருக்கிறேன் என்பதைக் காட்ட ஒரு பாசுரத்தை எடுத்துக் கொண்டு இங்கே சுருக்கமாக விளம்ப விரும்புகிறேன்.

"உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்
செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய் கூம்பினகாண்
செங்கல் பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர்
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போதந்தார்
எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய் பேசும்
நங்காய்! எழுந்திராய் நாணாதாய்! நாவுடையாய்!
சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன்
C பங்கயக் கண்ணானைப் பாடு, ஏல் ஓர் எம்பாவாய்,,

இது 14-ம் பாட்டு. நம்மாழ்வார் விஷயம் என்று மேலே சொன்னேன். எங்ஙனே யென்னில்:

ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் தோழியை விளிக்கும் சொல்லோ சொற்களோ அமைந்திருக்கின்றனவாதலால் அவைகளைக்கொண்டு யோசிப்பது முறை. இப் பாசுரத்தில் மூன்று விளிச் சொற்கள் அமைந்திருக்கின்றன, நங்காய், நாணாதாய், நாவுடையாய் என்று. பாசுரத்தின் முற்பாதியால் பொழுது புலர்ந்தது என்பதற்கான ஏதுக்களைக் கூறிப் பிற்பாதியால் அந்தத்தோழியின் குணங்களைக் காட்ட வல்ல சொற்கள் கொண்டு அவளை வருணிக்கிறாள் ஆண்டாள்.

நங்காய் என்றால் பூர்ணையே. சிறந்தவளே யென்று பொருள். ஏனைய ஆழ்வார்கள் அங்கங்களாயும் நம்மாழ்வார் அங்கியாயுமிருப்பவர் என்னுமளவில் இவர் சிரேஷ்டர் என்றல்லவோ வைஷ்ணவர்கள் இவரது நிலையை அறிந்திருக்கும்படி! அதைத்தான் "எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய் பேசும்" என்று குறிப்பாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எங்களுக்கு சரீரி (ஆத்ம) ஸ்தானத்தில் உள்ள நீ எழுந்த பின்னரே யன்றோ நாங்கள் எழுந்திருக்க வல்லோம்? அப்படியிருக்க நாங்கள் உணரவும் நீ உணராதிருப்பதே என்று இடித்துக் காட்டுகிறார்களாகவுமாம் இப் பாசுரத்திற்கு "இவையெல்லாவற்றுக்கும் தானேகடவளாய் எல்லாரையும் தானே எழுப்புவதாகச் சொல்லி வைத்து அது செய்யாதே உறங்குகிறாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்" என்று ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் அழகிய அவதாரிகை. ஆழ்வார்களுக்குள் தலைமை வஹிக்க சடகோபனுக்கல்லது யாருக்கு உரிமை? ஆகவே 'நங்காய்' என்ற சொல்லைக்கொண்டு நம்மாழ்வாரைக்கொள்வதுயுக்தமே.

நாணாதாய்—ஆழ்வார்களுள் நாயிகா பாவமடையாதுபோனவர்கள் சிலர். பிரேமம் முதிர்ந்து பெண்ணுடை யுடுத்துப் பெண் பேச்சில் ஒழிந்தவர்களுள்ளும் நாணைத் துறக்கத் துணிந்தவர் நம்மாழ்வாரொருவரே. ("நாணியினியோர் கருமமில்லை" என்று பேசிய ஆண்டாள் பெண்ணாகவே பிறந்தவளாகையால் அவளை விட்டுப் பிறரையே இங்கே பேசுவது.) நாண் மடமச்சம் நமக்கிங்கில்லை யென்று மட்டும் பேசக் கற்று மடலெடுக்க முன்வந்த மங்கை மன்னனையும் பிற்படுத்தி நம்மாழ்வார் பலவிடங்களில் நாண் துறந்தமைக்கும் பாசுரமிட்டிருப்பதை நோக்கின் "நாணாதாய்" என்ற சொல் நம்மாழ்வாருக்கே பொருந்தும் என்று திடமாய்ச் சொல்லலாம். "மாசறு சோதி" யென்னும் திருவாய்மொழி (5. 3) முழுதும் ஆழ்வாரது நாண் துறந்த செயல்களையும் எண்ணங்களையும் காட்டுகின்றன. தென் திருப்பேரை எம்பெருமானிடத்துக் காதல் மிகுத்து "நாணும் நிறையுமிழந்தும்" "நகரமும் நாடும் பிறவும் தேர்வேன் நாணெனக்கில்லை" யெனப் பேசியும், கொடி மதிள் தென்குளந்தை வண்குடபால் நின்ற மாயக் கூத்தன் பக்கல் "ஞாலமறியப் பழி சுமந்தேன் இனி நாணித்தானென்" என்றும் அத் "தேவபிராற்கு என் நிறைவினோடு நாண்கொடுத்தேன் இனியென் கொடுக்கேன்" என்று அலமந்தும் பலபடியாகத் தாம் லஜ்ஜையை விடுத்து நின்றதைப் பாடுகிறார். தானான தன்மையில்லையே "நாணமில்லாச் சிறு தகையேன நானிங்கலற்றுவதென் தேணி வானோர் காண மாட்டாப் பீடுடை அப்பனையே" என்று பாடியவராதலால் இவரையன்றி நாணாதாய் என்ற சொல் எந்த ஆழ்வாரைக் குறிக்க வல்லது?

நாவுடையாய்—நம்மாழ்வாருடைய நாவின் பெருமை தமிழ் உலகம் முற்றும் பரவியுள்ளது. "என் நாவிலின்கவி யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்" என்று ஆழ்வார் தாமே பாராட்டுமளவில் பெருமை எய்ந்தது அந்நா. கோச்சோழனுக்கும் பல்லவர்கோனுக்கும் பாடலைப் பகிர்ந்து கொடுத்த திருமங்கை யாழ்வாரும் கூட நம்மாழ்வாரைப் போலத் தம் நா காக்கவில்லை யென்று தோன்றுகிறதன்றோ? ஆகவே தான் பின்புள்ளார்களெல்லாம் நம்மாழ்வாரின் நாவின் ஏற்றத்தை மறவாது பாடியிருக்கிறார்கள். பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார், "மறைப் பாற்கடலைத் திரு நாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து" என்று ஆழ்வார் செய்த உபகாரத்தைப் புகழுங்கால் பாடுகிறார். நிகமாந்த மஹா தேசிகன் பெருமாள் திருவடிகளுக்குப் பல பெருமைகள் நிற்க, "அணிகுருகை நகர் முனிவர் நாவுக்கலமர்ந்தன" (நம்மாழ்வார் திருநாவால் பாசுரம் பாடப் பெற்றிமை யுடையன) என்பதைத் தனிப்படப் பாடுகிறார். ஆழ்வார் "என்னுடை நாவினுளானே" (1.9.9.) என்றும் "என் நா முதல் வந்து புகுந்து" (7.9.3) என்றும் பாடி, தம் நாவில் அமைந்தான் எம்பெருமான் என்று பாட, அதை மாற்றி பெரிய பெருமாள் மெய்ம் மலர்ப்பதங்கள் இவ்வாழ்வார் நாவுக்கு விஷயமாய் அமைந்தனவென்பது அவ் வடிகளுக்கோரேற்றம் என்று ஆசார்ய வள்ளல் காட்டு மழகு ஆழ்வார் பெருமையை ஒருபடி உயர்த்தி வைக்கின்றதன்றோ! ஆகவேதான் நம்மாழ்வாருக்கு, நாவீறுடைய பிரான்" என்று திருநாமம். இன்றளவும் அந்நாமத்தைச் சொல்லித்தான் அரங்க நகரப்பன் இவருக்கு அருளிப் பாடிடுவது. அரங்கனுக்கே மாலையிட்ட ஆண்டாளும் அந்நாமத்தை உள்ளத்துக்கொண்டு நாவுடையாய் என்று நம் சடகோபனையே கூப்பிடுகிறாள் என்றால் இதில் என்ன தவறு?

பாசுரத்தின் ஆறுவது வரியில் அமைந்த விளிச் சொற்கள் மூன்றும் நம்மாழ்வார் விஷயமாகப் பொருள்கொள்ளப் பொருத்த முடையனவென்பதை 7, 8-வது அடிகளில் செய்யப்பட்ட வேண்டுகோள் உறுதிப் படுத்துகிறது. இந்தத் தோழியை நோக்கி, "சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன், பங்கயக் கண்ணனைப் பாடு' என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறாள் ஆண்டாள். இதை மட்டும் இவளிடத்துக் கேட்டபடியால் இதில் ஒரு தனிப்பட்ட இன்பம் இவளிடத்தில் இருக்க வேண்டும். இது ஒரு அடையாளம். இதையிட்டு அருளிச் செயலை முற்றும் ஒரு முறை பார்த்தோமானால் "சங்கு, சக்கரம், தாமரைக்கண்" என்ற இந்த வரிசையை வேறு ஆழ்வார் நியமேன அனுபவித்ததாகக் காணோம். நம்மாழ்வாரோ பன்முறை இப்படியே வரிசையிட்டுப் பாடியிருக்கிறார். "சங்கினோடும் நேமியோடும் தாமரைக் கண்களோடும்" (5.5.1) "தவளவொண் சங்கு சக்கர மென்றும் தாமரைத் தடங்கண் என்றும்" (6.5 1.) "சங்கு சக்கரங்களென்று கை கூப்பும் தாமரைக் கண்ணென்றே தளரும்" (7.2 1.) "வெள்ளைச் சுரி சங்கொடாழி யேந்தி தாமரைக் கண்ணனென்னெஞ்சினூடே புள்ளைக் கடாகின்ற வாற்றைக் காணீர் (7.3.1.) "சங்கொடு சக்கரம் கண்டுகந்தும் தாமரைக் கண்களுக் கற்றுத் தீர்ந்தும்" (7.3.3.) பராங்குச நாயகியான தசையில் பாடப் பெற்றவை இவையனைத்தும். அந்நாயகியையே இப்பதினாலாம் பாசுரத்தால் காட்டியருளுகிறாள் ஆண்டாள்.

இத்தனை குறிப்புகளும் நம்மாழ்வாரைக் காட்டுகிறபடியால், திருப்பாவையின் 14-ம் பாசுரம் அவ்வாழ்வார் விஷயமென விண்ணப்பிக்கத் துணிந்தபடி.

ஸ்ரீ:

ஆண்டவன் பத்ரிகையிலுமா ஆசார்ய நிந்தை! P. B. A.

(இது யார் செய்த வேலை?)

நிகழும் நளஸம் தைமாதத்தில் (1977 ஜனவரியில்) வெளிவந்த ஸ்ரீ ரங்க நாத பாதுகா பத்ரிகையில்—ஆங்கிலவுரை யொன்று இருபதாவது பக்கத்தில் முடிந்தபின் ஒரு 8 பக்கங்கள்கொண்ட வியாஸம் "திருப்பாவை உபந்யாஸம்" என்பது. அதன் தலைமேல் "டில்லி த்லைநகரில் நம் திருக்குடந்தை யாண்டவன் நள வருஷம் மார்கழி மாதத்தின்" என்றுள்ளது. கீழ்வரி "ஆண்டவன் திருவடிகளின் ஸமர்ப்பணை" என்றுள்ளது. ஆண்டவன் திருவடிகள் யார்க்கு ஸமர்ப்பித்தனவென்பதை விமர்ஶித்துத்தெரிந்துகொள்ளவேணும். அது நிற்க. இக்கட்டுரை அச்சிடுவதற்கு முன்னரோ பின்னரோ ஸ்ரீமதாண்டவன் கடாக்ஷித்தருளினதாகத் தெரியவில்லை. ஜரத்கவாதி வாக்யார்த்தமென்று ஒன்று சொல்லுவதுண்டு; அதற்கு மிகப் பொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தம் இக் கட்டுரையே யென்பதில் ஐயமில்லை. இதைப்பற்றி இப்போது விரிவுவேண்டா. இதில் பக்கம் 4ல் அப்ரஸக்தமாக ஒரு பாட்டை யெழுதி— "இதனையே ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாச்சாரியர் என்னும் ஸ்ரீ தேசிகனின் மித்ரராயும் ப்ருத்யராயுமிருந்த மஹான் ஸ்ரீ தேசிகன்பற்றிய தனியன் பாசுரத்தில் *சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான், பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியில்— ஓரொன்றுதானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு, வானேறப் போமளவும் வாழ்வு* என்று கூறி சிறப்பித்துள்ளார்" என்றெழுதப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய அதிகப்ரஸங்கமான வார்த்தைகள் சிலவாண்டுகட்கு முன்பு கிழச்சேரி பரவஸ்து ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ரென்பவரால் ஒரு பத்ரிகையில் தொடங்கப் பட்டு, அவர் காலத்திற்குப் பின்பு (காலஞ்சென்ற) D T. தாதாசாரியரால் தொடரப்பட்டு "காஞ்சீ திஶாயை நம:" என்று திக்கு நோக்கித் தெண்டன் ஸமர்ப்பித் தொழிந்தது உலகத்தில் இன்னும் மறையவில்லை, மறந்தாருமில்லை. உத்தரராம சரித நாடகத்தில் "ஏதத்தத் புநரபி தைவதுர்விபாகாத் ஆலர்க்கம் விஷமிவ ஸர்வத: ப்ரஸ்ருப்தம்" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவாக்காக பவபூதி மஹா கவி ஒரு சுலோகம் பணித்துள்ளார். நன்றே வருவதெல்லாம். நாம் எது எழுதினாலும் ப்ரமாண புஷ்கலமாக எழுதுவோமேயன்றி அப்ராமாணிகமாக ஓரெழுத்தும் எழுதமாட்டோமென்பதை உலகமுழுது முணரும். இங்குத் தெரிவிக்கு மவற்றை அமைதியுடன் ஆழ்ந்து வாசிக்கவேணு மறிவுடையார். சென்ற 1969ம் ஆண்டில் (ஸௌமிய ஸம்வத்தில்) ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு எழுநூறுமாண்டு கொண்டாட்டம் நாடெங்கும் நகரமெங்கும் வெகு சிறப்பாகப் பல லக்ஷக்கணக்கான டணச் செலவில் நிகழ்த்தப்பட்டதென்பதை ஒருவரும் மறந்திரார். அப்போது ஸ்ரீதேசிக திவ்ய சரித்திரம் தமிழ் ஸம்ஸ்கிருதம் ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று பாஷைகளில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. தெலுங்கு, கன்னடம முதலிய பாஷைகளிலும் பெங்களூர். மைஸூர் பிராந்தங்களில் அச்சிடப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தோமேயன்றி அப்பதிப்புகளை யாம் கண்டதில்லை. மேலே குறித்த மூன்று பாஷைப் பதிப்புகளைக் கண்டிருக்கிறோம். இப்போது தமிழ்ப் பதிப்பைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு எழுது

கிறோம். இது நாற்பத்தாறு பக்கங்கள் கொண்டது. 'ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் வைபவம்—த்விதீய ப்ரம்மதந்த்ரஸ்வாமி யருளியது. சென்னை அஸ்மத்தேசிக ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹ ஸபையாரால் அச்சிடப்பட்டது. ஸௌம்ய வருஷ புரட்டாசித் திருவோணம் 22–9–69' என்பது முகப்பு. அடுத்தபடியுள்ள முகவுரையாவது—

"முகவுரை

அஸ்மத் தேசிகனடிபணியும் பெரியீர்!

ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகனுடைய திவ்ய சரித்ரம் பல பாஷைகளில் பல பதிப்புகள் வெளிவந்திருந்தாலும், மைஸூர் ஸ்ரீபரகால மடத்தின் மூலமாக 1907-வது ஆண்டில் தெலுங்கு லிபியில் வெளிவந்திருக்கின்ற தேசிகவைபவ மொன்றே ப்ராமாணிகமென்று தெரியவருகிறது. ஆத்யப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வாமி ச்லோக ரூபமாக எழுதியிருந்த வைபவத்தை த்விதீய ப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வாமி மணிப்ரவாள நடையில் ஸாதித்தார். அது தமிழ் நாடுகளில் பிரசாரமடையாமல் மைஸூர் சீமையிலேயே பிரசாரமடைந்து காபிகளும் கிடைக்க வழியில்லாமல் போய்விட்டது கீர்த்திமூர்த்தியான திருவயிந்திரபுரம்சேட்லூர் ஸ்வாமிக்கும் அது கிடைக்காமையினால் அது லுப்தம் என்று எழுதிவிட்டார். உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமதுபயவே நவநீதம் ஸ்வாமிக்கும் அது கிடைக்காததனால் தாம் எழுதி [1959ல் வெளியிட்ட தேசிக சரித்திரத்தில் "ஸ்ரீதேசிக சரித்ரம் பல பதிப்புகள் ஏறியிருந்தாலும் நிகழ்ச்சி முறையே சரியில்லையென்றும், கதைகள் நடந்த இடமும் காலமும் வேறுபட்டிருக்கின்றன வென்றும்" முகப்பிலேயே எழுதிவிட்டார். இதையெல்லாம் நாம் பார்த்தபோது, ஒரு விதமான குறைக்கும் இடமில்லாத தான ஸ்வாமி வைபவத்தை ஸம்பாதித்து வெளியிடவேணுமென்று ஆசை கொண்டு மைஸூருக்குச் சென்று பழைய தெலுங்குப் பிரதியை மஹதா ப்ரயாஸேந ஸம்பாதித்து ஸேவித்ததில் பல அபூர்வமான சரித்திரங்களைக் காண நேர்ந்தது. அதைத் தமிழில் பதிப்பிக்கவேணுமென்று ருசியுண்டாயிற்று. மைஸூரிலும் பெங்களூரிலும் உள்ள ஸ்ரீதேசிக பக்தர்கள் விசாலமான மனதுடன் பொருளுதவி புரிந்தபடியால் இதைப் பல பாஷைகளிலும் மொழி பெயர்ப்பித்து வெளியிட ஸௌகரியம் ஏற்பட்டது."

"ஆத்ய ப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வாமியானவர் ஸகல ஆழ்வார்களுடையவும் ஸகல ஆசார்யர்களுடையவும் சரித்திரங்களை ச்லோக ரூபேண எழுதியிருக்கிறாரென்பது த்விதீயப்ரம்மதந்த்ர ஸ்வாமி இந்த வைபவ நூலில் ஆங்காங்கு உதஹரிக்கும் ச்லோகங்களினால் தெரியவருகிறது. அந்த மூலக்ரந்தத்தையும் ஸம்பாதிக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஸ்ரீ உ. வே. கடமங்கலம் வீராச்சி ஸ்வாமி யெனும் வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி இயற்றி 1893வது ஆண்டில் வெளியிட்ட குருபரம்பராப்ரபாவமே தற்காலம் எங்கும் பிரசாரமடைந்து வருகிறது. இந்த வைபவ நூலை அழகான முறையில் பதிப்பிக்க முன்வந்த சென்னை அஸ்மத் தேசிக ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹ ஸபையாருக்கு நம்முடைய மனமார்ந்த வந்தனத்துடன் நன்றியை ஸமர்ப்பிக்கிறோம்."

முகவுரைக்கடுத்தபடி இந்தக் குறிப்புரையுங் காண்மின்.

"அஸ்மத் தேசிக ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹஸபைத் தலைவர்களின் விண்ணப்பம்.

இந்த வைபவக்ரந்தம் மைஸூர் பரகாலமடத்தின் பதிப்பான தெலுங்கு லிபி நூலைக்கொண்டு மட்டும் அச்சிடவில்லை. ஓரியண்டல் லைப்ரெரியிலிருந்து இரண்டு ஓலை ஸ்ரீ கோசங்கள் ஸ்ரீமத்பரமபரி ஆண்டவன் திருவடிகளின் திவ்யக்ருபையினுலும் ப்ரபல முயற்சியினுலும் கிடைத்தபடியால் அவற்றையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்து சுத்த பாடமாகவே அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரூப் பார்ப்பதில் பரிபூர்ண பரிசயமுள்ளவர்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனுலும், விட்டில் விளக்கு கம்பெனிப் பண்டிதரான ஸ்ரீ உவே. மேலாத்தூர். வியாகரண சிரோமணி ஸ்ரீநிவாஸ கோபால தேசிகாசாரியர் ஸ்வாமி அச்சுத்தாள் எழுதிக் கொடுத்தும் இரண்டு மூன்று தடவை ஊன்றி ப்ரூப் பார்த்துக் கொடுத்தும் செய்த உதவிகளுக்கு அஸ்மத் தேசிகஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி தம் தம் தலையை அரிந்து கொடுத்தாலும் ஏற்ற கைம்மாருக ஆகமாட்டாது. அச்சுப்பிழைகள் நேர்ந்திருந்தால் அனைவர்களை கிருபையாய் திருத்திக் கொள்ளவேணுமென்றும் எங்களுக்கும் தெரிவிக்க வேணுமென்றும் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேம். ஸ்ரீமதுபயவே நவநீதம் ஸ்வாமி தேசிக வைபவப்பதிப்புகளெல்லாவற்றிலுமே நிகழ்ச்சி முறை மாறுபட்டிருப்பதாகத் திருவுள்ளம் நொந்து எழுதியிருந்தபடியால் முக்கியமாக அப்பெரியாருடைய ஸந்துஷ்டியை உத்தேசித்தே இது மிகவும் சுத்தமான முறையில் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவரும் திருவுள்ள முகந்தபடி, ஆனுலும், காலதேசங்களின் மாறுபாடு மட்டும் திருத்தப்படவேணுமென்றும் சிலபெரியார்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறூர்கள். தகுந்த ஆதாரமில்லாமல் சுதந்திரமாக மாற்றுவதற்கு எமக்குத் துணிவு பிறக்கவில்லை. த்விதீயப்ரம்ம தந்த்ரஸ்வாமி அருளிச் செய்ததான இதில் மாறுபாடுகளைச் செய்ய நியாயமில்லை யென்றும் விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டு நிற்கிறேம்."

இனி இந்த வைபவநூலிலிருந்து சிற்சிலவிடங்களை யெடுத்துக்காட்டுகிறேன். பிராமாணிகர்களின் உள்ளமும் ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவுள்ளமும் தெளிய.

"தேசிகன் திருவரங்கம் சென்று சேரப் புறப்படுதல்

பின்பு தெனனுடும் வடநாடுந்தொழ நின்ற திருவரங்கத் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்யவிருப்பினுர்தேசிகன். ஸகல ஆழ்வார்களும் ஸகல பூர்வாசார்யர்களும் ஈடுபட்டு மண்டியிருந்த ஸ்தலம் அதுவாகையாலே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணவேணுமென்றும், அங்கே நித்யகாலக்ஷேப நிரதர்களான பிள்ளைலோகாசாரியர் ஸுதர்சனபட்டர் முதலானுருடைய திருவடிநிழலிலேயொதுங்கி நெடுங்காலம் வர்த்திக்கவேணுமென்றும் ஆசை கொண்டு புறப்பட்டருளியாச்சுது. "லோகாசார்யபதாம்போஜஸேவாஹேவாகதோ த்ருதம், ப்ரதஸ்தே ரங்க நகரீம் வேதாந்தார்யோ மஹாமநாஃ" என்று அஸ்மதாசார்யர் பணித்த தேசிக திவ்ய சரிதத்திலும் சொல்லிற்று. பேரருளாளன் நியமனங் கொண்டு புறப்பட்டருளின தேசிகன் தேவியாரோடுங்கூட வழியடைவிலே அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதியென்

கிற திருப்பேர் நகரிலே சென்று சேர்ந்து அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி கோயில் வ்ருத்தாந்தம் விசாரிக்குமளவிலே, அவர்கள் துருஷ்கயவநோபப்லவங்களைச் சொல்லி ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசாரியர், அவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார், ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர் முதலான பரிகணிதர்களான ஆசார்ய ச்ரேஷ்டர்கள் நம்பெருமாளை யெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வெளியேறியிருக்குஞ் செய்திகளையும் விசதமாகச் சொல்ல, அதுகேட்ட தேசிகன் வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து துடித்து, "ஸம்ஸார ஸர்ப்பஸந்தஷ்ட மர்த்ய ஸந்த்ராண தீக்ஷிதம், லோகாசார்யம் விநா ரங்கே கதம் வர்த்தித்து முத்ஸஹே!" [முமுக்ஷுஜநரக்ஷகரான பிள்ளைலோகாசார்யரில்லாத திருவரங்கத்தில் நான் எப்படி வர்த்திப்பேன்] என்று சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பி, இப்போது நான் திருவரங்கம் செல்லக் கடவேனல்லேன்; கொங்கு மண்டலத்தில் பாங்கான வோரிடத்தில் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து ஸ்ரீரங்கஸ்ரீ நிருபத்ரவமாகி நம்பெருமாளும் கூடச் சென்ற ஸ்ரீமல்லோகாசார்ய ப்ரப்ருதிகளான பரமஸாத்விகஸதாசார்ய ஸார்வபௌமர்களும் ஸ்வஸ்தானம் வந்து சேர்ந்தபிறகு செய்தியறிந்து கொண்டு திருவரங்கத்தேற விடை கொள்ளக்கடவேன்" என்று அதி நிர்வேதத்துடனே அருளிச் செய்து ஸ்ரீரங்கம் செல்லாமே அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதியிலிருந்து நேராகப் பலவிடங்களுக்கெழுந்தருளி வானியாற்றங்கரையில் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்து அங்கும் இருப்புக் கொள்ளாமல் திருநாராயணபுரத்தில் சில காலமும் பச்சிமவாஹினிக்கரையான ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தில் சில காலமுமாக ஸத்தியமங்கலத்தில் சில காலமும் எழுந்தருளியிருந்தாச்சுது."

"அபீதஸ்தவ மநுக்ரஹித்தது

அப்போது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீ விரைவில் நிருபத்ரவமாக வேணுமென்பதற்காக ஸ்வாமி தேசிகன் அபீதிஸ்தவமருளிச் செய்து அங்குள்ளாரெல்லாரையும் அந்த ஸ்தவத்தை நித்யமும் நூற்றெட்டாவ்ருத்தி பாராயணம் செய்ய நியமித்தருளி, தாம் அந்த ஸ்தவத்திலிருந்து "நிரஸ்தரிபுஸம்பவே க்வசந ரங்கமுக்க்யே விபோ! பரஸ்பர ஹிதைஷிணாம் பரிஸரேஷு மாம் வர்த்தய" என்கிற பாகத்தை அநவரதமும் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு "லோகாசார்ய ததீயஸோதரமுகாந் ஆசார்யவர்யாந் கதா ஸேவேயேதி ஸதா விஷண்ணஹ்ருதய: ஸ்ரீவேங்கடேசோ குரு:" என்று அஸ்மதாசார்யர் பணித்தபடியே அதுவே புலம்பலாய் மிகுந்த ஆர்த்தியோடே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கேட்டுக்கொண்டு காலங்கழித்துவந்தார்"

"தேசிகன் கோயில் வ்ருத்தாந்த மறிதல்

இப்படி கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள் கண்ண நீர்கைகளாலிறைக்கும் என்னும்படியாக ஸ்வாமி தேசிகன் அலமாப்போடே எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலே வருவார் செல்வார் முகமாக ஸ்ரீரங்க வ்ருத்தாந்தத்தை ஒருநாள் அறியலாச்சுது. அதாவது, பல மஹான்களின் ப்ரபல ப்ரயத்னங்களாலே ஸ்ரீரங்கநாதன் அபாயமொன்றுமின்றிக்கே திருவரங்கம் பெரிய கோயில் ஸன்னிதி சேர்ந்தருளினதாகவும், ஸ்ரீமல்லோகாசார்ய ஸ்ரீ ஸுதர்சந பட்டாரக ப்ரப்ருதிகளான ஆசார்யவர்யர்கள் மீண்டெழுந்தருளாமலே அங்கங்கே திருநாட்டுக்கெழுந்தரு

ளினதாகவும் கேட்டு ''அம்ருதம் விஷஸம்மிச்ரம்'' என்று போர நொந்து நெடும் போது இதிகர்த்தவ்யதாமுக்தராயிருந்து, அந்தமட்டில் பெருமாளாகிலும் பாங்காக ஸ்வஸ்தானம் வந்து சேரப்பெற்றதே! என்று தேறி, பிள்ளைலோகாசார்யாதிகளுக்கு ஸ்ரீசூர்ண பரிபாலனம் நடத்தியருளி நிலையிடவொண்ணாத நிர்வேதத்துடனே மூன்றுநாள் உபவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து ஒருவாறு திருவுள்ளத்தை ஸமாஹிதமாக்கி 'ஸ்ரீமதி லோகாசார்யே திவம் கதேபி ப்ரஸித்த தச்சிஷ்யா:, ஸந்தி கலு ரங்கநகரே தச்சரணச்சாய மாச்ரிதோஸாநி.'' [லோகாசார்யர் திருநாடலங்கரித்தாலும் அவருடைய திருவடி ஸம்பந்திகள் கோயிலிலே வாழ்ந்திருப்பர்களே; அவர்களின் திருவடி நிழலிலே யொதுங்கி வர்த்திக்கக்கடவேன்] என்று பாரித்துக் கொண்டு ''ஸ காம மநவாப்யைவ'; என்னச் செய்தேயும் 'ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:'என்றுப்போலே ஹர்ஷத்துடனே கோயிலேறப் புறப்பட்டருளியாச்சுது''

''தேசிகன் கோயில் சேர்ந்து அருளிச்செயலோதுதல். ஸ்வாமி தேசிகன் பட்டரருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே கோயிலேற வெழுந்தருளி 'காவேரீமவகாஹிஷீய' இத்யாதி ச்லோகங்களைச் சொல்லி திருக்காவேரியில் நீராடி அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உள்ளே புகுந்து சந்த்ரபுஷ்கரிணீ ப்ரதக்ஷிணமாகப் பலிபீடத்தருகே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்கையில் ஸ்தானீகர்களில் ஒருவரான சிங்கு ஸ்வாமியென்பவர் வந்து ஸகலமரியாதைகளோடும் உள்ளே யெழுந்தருளப்பண்ணி ஸகல சிறப்புகளும் செய்வித்தார். பிறகு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டருளி அஞ்சுகுழி மூணு வாசலுக்கருகே எழுந்தருளுகையில் கோயிலாத்தான் என்கிறவொரு பெரியவர் வந்து நமஸ்கரித்து 'ஸ்வாமியின் வைபவங்களையெல்லாம் பலர்சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; வேதாந்தாசார்ய பிருதும் ஸர்வதந்திர ஸ்வதந்த்ர பிருதும் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹபிருதும் மற்றும் அனேகபிருதுகளும் நீர் பெற்றிருப்பதாகக்கேழ்வைப்பட்டேன்; உம்மைப்போன்ற ஆசாரியர் நீரேதான் என்று சொல்லுகிறார்கள்; உம்முடைய முகச்சோதியும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இருபது பிராயத்தினுள்ளே நீர் நாலுவித வித்தைகளையும் அதிகரித்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்; த்ராவிடவேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அதிகரித்ததுண்டோ?' என்று கேழ்க்க, ஸ்வாமியும் 'அந்த பாக்யம் இன்னும் பெற வில்லை: அதற்காகவே இங்கு விடை கொண்டேன்; இங்கே அதை அத்யாபனம் செய்யவல்லாருண்டோ? தேவரீர் தாமே அருள் செய்வதானாலும் க்ருதார்த்தனாவேன். தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸைப் பார்த்தால் ச்வேதத்வீபவாஸியோ வென்று நினைக்கலாயிருக்கிறது. அருள்புரியத் திருவுள்ளமானால் இன்றே ஆரம்பமாகலாம்' என்று கூற, அதற்கு அந்த கோயிலாத்தான் ஸ்வாமி 'அடியேன் வயது சென்றவனாகையால் அசக்தனாய்விட்டேன்; என்னுடைய மகன் 'யுவா ஸ்யாத் ஸாது யுவாத்யாயக: என்கிற உபநிஷத்தின்படியே எல்லாம் வாய்ந்து உத்தமசீலனாயு மிருக்கின்றான்; அவனிடத்திலே அதிகரிக்கலாமானால் இன்று நாளையில் ஆரம்பமாகலாம்' என்று ஸாதிக்க, ஸ்வாமி உள்ளமும் உடலும் பூரித்து அவர் திருமாளிகை யேறச்சென்று அவரை ஸாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்டு அவரிடத்தே ஆசார்யப்ரதிபத்திபண்ணி திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி முதலில் இயற்பா ஆயிரத்தையும், பிறகு அடைவே மற்ற ஆயிரங்களையும் இரண்டொரு ஸம்வத்ஸரத்திலேயே அதிகரித்துத் தலைக்கட்டியாச்சுது.

(பக்கம் 23ல்) "தேசிகன் திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களுமதிகரித்தல்

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலே (அகஸ்த்யப்ராதரம் ததா) என்று ஒரு ரிஷிக்கு அகஸ்த்ய ப்ராதாவென்றே ப்ரஸித்தியானுப்போலே இந்த ஸ்வாமிக்கும் கோயிலாத்தான் மகன் என்றே ப்ரஸித்தியாயிருந்தது. ஆகவேதான் "கோயிலாத்தான் மகனைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருப்போம்" என்று பின்னுனோர் அநுஸந்திச்கும்படியாச்சுது. அதன் பிறகு திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களையும் ஸேவிக்கத்திருவுள்ளமுண்டாகி அதுக்கு ஆவார் ஆரென்று தேடுமளவிலே ஈயுண்ணியாழ்வான் திருக்குமாரரான அய்யா துரைஸ்வாமி போர விரகர் என்று கேள்விப்பட்டு அவரைச் சில நாள் அநுவர்த்தித்து சுச்ரூஷைகளாலே ப்ரஸன்னராக்கி இருபத்து நாலாயிரப்படி மற்றுமுள்ள வியாக்கியானங்களையும் அதிகரித்து த்ராவிடவேதாந்தமல்லது வேறென்றறியார்என்னும்படியாக பதினாறு மாஸங்களில் மஹாவ்யாபகராகியாச்சுது',

"தேசிகனிடத்தில் ஸ்ரீரங்கவாஸிகளின் ஸர்வப்ரகாரமான அபிநந்தனம்

(பக்கம் 25ல்) கஜத்ராதேதி வ்ருத்தாபி: ஸ்ரீகாந்த இதி யௌவதை:, யதாஸ்திதச்ச பாலாபி: த்ருஷ்டச் சௌரிஸ் ஸசௌதுகம்" என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானை ஓரொருவர் ஓரொருவிதத்தாலே கொண்டாடினுப்போலே ஸ்வாமி தேசிகனை ஸ்ரீரங்கவாஸிகள் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு வகைக்காகக் கொண்டாடி உள்ளம் பூரித்து ஸ்வாமியை க்ஷணகாலமும் பிரிந்திருக்க மாட்டாமே அளவு கடந்த ப்ராவண்யத்தோடே அல்லும் பகலும் அகலகில்லாதேயிருந்தார்கள். சிலர் ஸ்வாமியினுடைய வித்யாவைபவத்திலும், சிலர் ஸ்வாமியினுடைய ஆத்மகுணகணபூர்த்தியிலும், சிலர் ஸ்வாமியினுடைய அநுஷ்டான ஸம்பத்திலும், சிலர் ஸ்வாமியினுடைய வைராக்ய ஸம்பத்திலும், சிலர் ஸ்வாமியினுடைய திருமேனியழகிலும், சிலர் பாகவத அபசார பீருத்வமாகிற மஹா குணத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்; எல்லாரும் ஏகமுகமாக ஈடுபட்டிருந்தது எந்த மஹா குணத்திலென்னில்; ஸ்வாமி சிற்றஞ்சிறுகாலையெழுந்திருந்து கூரத்தாழ்வான் எங்களாழ்வான் நபிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசாரியர் ஆகிய இவ்வாசார்ய ஸார்வபௌமர்களின் திருமாளிகைகளுக் கெழுந்தருளித் திருவீதிப்புழுதியிலே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அவரவர்களின் உபகாரசிந்தனையிலேஊன்றியிருந்ததை அதிசயித்துப்பாராட்டினர்.

(பக்கம 26ல்) "தேசிகன் கூரகுலோத்தம தாஸரைப் பேணுதல்

அக்காலத்தில் ஸ்ரீ கூரகுலோத்தம தாஸரென்பாரொரு ஸ்வாமி பரம விலக்ஷணராயெழுந்தருளியிருந்தது கண்டு அடிக்கடி அவரை அநுவர்த்தித்து நல்வார்த்தைகள் கேட்பதும் சொல்லுவதுமாய் "மச்சித்தா மத்கதப்ராணு போதயந்த: பரஸ்பரம்: கதயந்தச் ச மாம் பக்த்யா துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச" என்று கீதையில் சொன்ன கட்டளையிலே அளவளாவி வந்தார்சள். அந்த மஹான் பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளிலே பல வாண்டுகள் பழுக்க ஸேவித்து ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் கண்டவராகையாலே அவர் எடுத்துரைக்கும் அர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்குந்தோறும் உள்ளுந்தோறும் உருகியிருப்பர் தேசிகன். அப்படியுண்டான ஆனந்தத்தின் பரீவாஹ ரூபமாகவே ஸ்வாமீ தேசி

கன் பகவத்த்யான ஸோபான அவஸாநத்திலே "ரங்கா ஸ்தாநே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதாசேஷசித்தே வித்வத் ஸேவாவிமல மநஸா வேங்கடேஸேந" என்று உலகமெல்லாமறியப் பொறித்து வைத்தருளியாச்சுது திருவரங்கந்திருப்பதியை ரஸிகர்களான மஹான்கள் அலங்கரித்திருந்தபடியாலே அனைவருடையவும் சித்தத்தை உகப்பித்ததென்றும், ஸ்வாமி தேசிகன் தாம் அவ்விடத்தே வாழும் வித்வான்களை ஸேவித்து [அடிபணிந்து] அவர்கள் பக்கலிலே கேட்டருளின அர்த்த விசேஷங்களாலே நிஷ்கல்மஷ சித்தராணுரென்றும் தம்முடைய திருவாக்காலே அருளிச்செய்கையாலே கோயிலின் சிறப்பும் கோயிலில் வாழும் ஆசார்யர்களின் பெருமையும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று."

(பக்கம் 27ல்) "தேசிகனுடைய கோயில் வாஸத்து அதிசயங்கள்—அக்காலத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் சந்த்ரபுஷ்கரிணிக் கரையில் விளங்குகின்ற திருப்புன்னையை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே 'புந்நாக தல்லஜம் அஜஸ்ர ஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்ய நிஜ ஸௌரபம் ஆமநாம:" என்று கொண்டாடியிருந்ததையறிந்து. நித்யமும் சந்த்ரபுஷ்கரிணியில் ஸாயம் ஸந்த்யாநுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு அந்தத் திருப்புன்னையடியிலே ஸஹஸ்ரகீதிமஹார்த்தங்களையும் அஷ்டாதசரஹஸ்யார்த்தங்களையும் போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார் திரளிலே தாமும் அந்வயித்து. அங்குச் சிந்திப்போன பொருள்களையெல்லாம் ச்லோகபத்தமாக்கித் தம்முடைய க்ரந்தங்களிலே சேர்த்து, அவற்றைத் தாம் வாசித்துக் காட்டுவதும் அவர்களுடைய புகழ்ச்சிகளைப் பெறுவதுமாயிருந்து வந்தாச்சுது. அந்த ச்லோக ரத்னங்களைச் செவிசாத்துமவர்கள் ஸ்வாமியினுடைய கவிதாசாதுர்யத்திலே அளவு கடந்த ஈடுபாடுகொண்டு நாடொறும் ஸ்வாமியே அங்கு ஸௌஸூக்திகளை விவரித்து உபந்யஸித்தருள வேண்டியதென்று நிபந்தனை செய்தருளினுர்கள்."

"திருப்புன்னையடியில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிய அர்த்தவிசேஷங்கள்.

*த்ரமிட நிகமத்ரஷ்ட்ரா நாதேந யாமுநயோகிநா
யதிந்ருபதிநா கூரேசார்யைஸ் ததா குருகேச்வரை: ।
புவநகுருபி: க்ருஷ்ணத்வந்த்வேந லம்பிதரக்ஷண:
மம ஹ்ருதி ஸதா ஜீயாத் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸுசேவதி;—என்றும்

ஜகத்தேசிகாக்க்யாந் ஸதாசார்யவர்யாந்
ததீயாச் ச ஸூக்தீர் முஹுச் சிந்தயித்வா,
ஸதாம் ஸந்நிதாநாத் க்ருஹீதாந் ஸதர்த்தாந்
ஸதாம் சாஸநேநேஹ விஜ்ஞாபயாமி* என்றும்,

ஸ்ரீமல்லோககுருத்தமாந் குணநிதீந் வித்யாநிதீந் ஸாத்விகாந்
ஆசார்யாந் அஸக்ருத் விசிந்த்ய, பணிதீஸ் தேஷாம் ஸதா சிந்தயந்,
தாஸோ வேங்கடநாதநாமககவி: ஸ்ரீரங்கதாம்நி ஸ்திதாந்
ஏதாந் ஸாத்விக ஸஜ்ஜநாந் மம கிரா ஸம்மோதயே ஸாம்ப்ரதம்.

என்றும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு ச்லோக ரத்னத்தை முகப்பில் விண்ணப்பஞ் செய்து ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திகளை அமோகமாக அருளிச் செய்யும்படியாயிருந்தது. அலையாருங் கடல் போல் முழங்கியும், கங்கை நீர்ப்பெருக்கோ காவி

ரிப் பெருக்கோ என்னலாம்படி பெருகியும் விம்மி வெளி வந்த அந்த திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் காம்பீர்ய ஔதார்யங்களை என்ன வென்பது? நம்பிள்ளையின் புநரவதாரமே ஸ்வாமியென்று ஒரு மிடருக அனைவரும் அறுதியிட்டார்கள். ஸ்வாமி மட்டும் பிள்ளைலோகாசார்யரையும் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரையும் ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டரையும் ஸாக்ஷாத்தாக ஸேவிக்கப் பெருத துயரத்தை அடிக்கடி விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டிருந்தபடி. அந்தத் துயரத்திற்கு ஓருபரிஹாரமாகவே ஸ்ரீ ஸுதர்சநார்யவிம்சதியும் ஸ்ரீலோகார்யபஞ்சாசத்துமருளிச் செய்து ஒருவாறு ஸமாஹிதரானபடி."

தடஸ்த மஹான்களே! இங்ஙனே எவ்வளவெடுத்துக்காட்டலாம்? மேலே குறித்த வைபவநூல் சென்னை ஸ்ரீரங்கம் மதுரை திருநெல்வேலி முதலிய எல்லா நகரங்களிலுமுள்ள புத்தகக் கடைகள்தோறும் அருமையின்றி எளிதாகக் கிடைப்பதாதலால் ஒவ்வொருவரும் வாங்கியநுபவிக்கலாமே. பெங்களூர் துளஸி தோட்டத்தில் தூப்பல் வெங்கடாசாரியார் என்கிற வடகலை வித்வான் 1904 ஸூத்தில் தெலுங்கு லிபியில் தாம் அச்சிட்ட ஸ்தோத்ராவளியில் "ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய:" என்கிறதனியனுடன் ஸ்ரீலோகாசார்ய பஞ்சாஶத்என்கிற ஸ்தோத்ரத்தைச் சேர்த்திருக்கிறுர். திருப்புட்குழியில் தாதா சாரியர்கள் மரியாதைகள் அநுபவித்துவந்த வரையில் ஐப்பசித்திருவோணந்தோறும் இந்தஸ்துதியைக் கண்டபாடமாக அநுஸந்தித்து வந்தார்களென்பது ப்ரஸித்தம். திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்ய தேசங்களில் இற்றைக்கும் அநுஸந்திக்கத்துரைச்காண்கிறுப். பிள்ளைலோகாசாரியரை தேசிகன் ஸேவிக்கப் பெற்றதில்லையாயினும் யதிராஜஸப்ததி பணித்தது போலவே லோகாசார்யபஞ்சாசத்தும் பணித்தருளினர் இதுபற்றி இப்போதாக அதிகம் எழுதவேண்டியதொன்றுமில்லை. பெங்களூர் ப்ராந்தத்தில் நெடுநாள் வாழ்ந்தருளின ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவுள்ளம் நன்கறியுமே.

அமரகோஶத்தில் ஜால்ம: என்றொரு பதம் கூறப்பட்டுள்ளது [ஜால்மோஸமீக்ஷ்யகாரீ ஸ்யாத்] விளைவதறியாமல் மனம் போன போக்கில் ஏதோ செய்துகொண்டாடி நிற்பவனுக்கு ஜால்மனென்றுபெயர். சிலவாண்டுகட்கு முன்புதிருவயிந்திரபுரத்தானொருவன் "தென்கலையார்கள் கலிபுருஷாவதார பூதர்கள்" என்று பாதுகையில் வெளியிட்டபோது, அதை ஸ்ரீமதாண்டவன் சிலநாள்கழித்து அறிந்து அநுதபித்து "இனி இப்படிப்பட்ட அஸந்தர்ப்பப்பேச்சுக்கள் பாதுகையில் வெளிவராதபடி ஜாகரூகர்களாயிருப்போம்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளலாயிற்று. மீண்டுமீண்டும் பாசி படருவது ப்ரக்ருதிவாஸனை. ஒரு தத்துவம் கேளீர். ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயத்தில் ஆழ்வார்களென்று இருந்தார்கள், பகவத்ராமாநுஜரென்று இருந்தார்; நிகமாந்த மஹாகுரு வென்றிருந்தார்—என்று இவர்கள் தெரிந்து கொண்டது பதினெழாவது நூற்றுண்டின் முடிவில் என்பதை நாம் வைதிகலௌகிக ப்ரமாணங்கள் பலவுங்கொண்டு பற்பலகால் நிரூபித்திருக்கிறோம். ஆங்காங்கு திவ்யதேஶங்களில் வேதாந்த தேசிகன் எழுந்தருளியிருந்து உத்ஸவாதிகள் குறையற நடந்துவரச் செய்தேயும் ஸ்வாமிக்கு வெளிநிலங்களில் கோவில் கட்டிக் கூத்தாடத் தொடங்கின நாள் 'இன்னவூரில் இன்ன வருஷம், இன்னமாதம் இன்னதேதி—என்பது எங்கும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கையாலே தத்வநிர்த்தாரணம் பண்ண. அது ஒன்றே போதுமே.

தேசிகாஷ்டோத்தரஶதநாமஸ்தோத்ரம் :—மேலே குறித்த தேசிக வைபவத்தில் (பக்கம் 30ல்) ஒரு மஹாகவி மிக்க செருக்குடன் தேசிகனிடம் வந்து வாதாடிப் பராஜிதனாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவனாகி தேசிகன் திருவடிகளிலே நித்யஸேவா நிரதனாயிருந்து ஒரு அஷ்டோத்தரஶதநாமஸ்துதியை விண்ணப்பம் செய்ததாகவெழுதி அதுபூர்த்தியாக இரண்டுபக்கம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. "காஞ்சீ ஹிமவநோத்பந்ந: விச்வாமித்ரா*ந்வயோதித:" என்று ஆரம்பம். இடையில் 'கோயிலாத்தான் ஸுதச்சாத்ர: த்ராவிடாம்நாய கோவித: ஈயுண்ணி ஸ்வாமி ஸத்பக்த: விசுத்தஜ்ஞாந சேவதி: வித்வத்ஸேவா விசுத்தாத்மா முநிவாஹநபூஜக: வீதகல்மஷ ஸத்புத்தி: ஸாதுஸேவீ ஸுசிக்ஷித:...லோகாசார்ய பதாஸக்தோ லோகதேசிக ஸூக்திபுக் ll ஸ்ரீ வாக்பூஷணதத்வஜ்ஞ: ஸம்ஶோதிதமதிஸ் ஸுதீ: இத்யாதி திவ்யநாமங்கள் உண்மைப்பொருள் காட்டுமவை இந்த நாமாவளி ஸ்துதியை ஸ்ரீ ரங்கநாதன் திருமுன்பே தேசிகன் தாமே அரங்கேற்றம் செய்வித்து அந்த மஹாகவிக்கு ஸத்காரங்கள் பெறுவித்துத் தாமும் பஹுமானிக்கப்பட்டதாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

இதர க்ரந்தங்கள் வேண்டா; ஸுப்ரஸித்த தேசிக திவ்யஸூக்திகளே போதுமே; "ரங்கா ஸ்தாநே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதாஶேஷசித்தே வித்வத்ஸேவாவிமலமநஸா வேங்கடேஶேந" என்கிற பகவத்த்யாநஸோபாநச்லோகம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாவர்க்கும் நித்யாநுஸந்தானத்திலுள்ளது. இதற்கொரு வியாக்கியானம் வேணுமோ? ஸ்ரீரங்கத்தில் அஶேஷ சித்தரஞ்ஜகர்களாயும் ரஸிகர்களாயுமுள்ள வித்வான்களை யடிபணிந்து தேசிகன் தாம் விமலமநஸ்கராகப் பெற்றதாக ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியுள்ளார். (வித்வத்ஸேவா மஹித மநஸா) என்றோ (ரஸிகமநஸா) என்றோ ஸாதியாமல் (**விமல மநஸா**) என்று ஸாதித்திருக்கிறபடியை நோக்குவாரில்லையே. நெஞ்சிலிருந்த கல்மஷங்கள் கோயிலுக்கு வந்தபின்பு தொலையப்பெற்றதாக ஸாதித்திருப்பதை ப்ராமாணிகர்கள் அபலாபம் பண்ணலாமா? அமலனாதிபிரானுக்கு மட்டும் வியாக்கியான மிடவேண்டிய ஆவஶ்யகதை ஏதுமில்லாதிருக்க, அதற்கு வியாக்கியானமிட்டதும், அதற்கு **முநிவாஹநபோக** மென்று திருநாமமிட்டதும், அதன் முடிவில் "வேண்பெரிய விரிதிரைநீர் வையத்துள்ளே வேதாந்தவாரியனென்றிபம்பநின்றோம், **நாண் பெரியோமல்லோம் நாம் நன்றுந்தீதும் நமக்குரைப்பாருள ரென்று நாடுவோமே**" என்றொரு பாசுர மியற்றிவைத்ததும் நெஞ்சை நடுநிலையிலே வைத்து நோக்கப்பட்டால்...மேலே நாம் என்ன எழுதுவது! திருப்பாணாழ்வாருடைய முநிவாஹநத்வகதை *ஸ்த்ரீதர்மிண்யாம் ஆத்மஜநந்யாமிவ* என்கிற ஶததூஷணீ ஸூக்தியோடு முரண்படுகையாலே அதில் முன்னம் விப்ரதிபத்தியிருந்ததாகவும், கோயிலேறப்போந்து தமக்கு நன்றுந்தீது முரைப்பாரை நாடித் தெளிந்ததாகவும் ஸுவ்யக்தமாக ஸ்வாமி தாமே காட்டிவைக்கவில்லையா? இவ்வர்த்தங்களெல்லாம் "**விசுத்ததேசிகவதா ரங்கதாம்நி வ்யபலிக்யத**" என்கிற ரஹஸ்ய மாத்ருகா சுலோகத்தினால் ஸத்யாபிதமாகவில்லையா? 'ரங்கதாமாவுக்கு வந்து விசுத்ததேசிகவானாக ஆனேனென்று எதற்காக அய்யா ஸாதிக்கவேணும். 'பாவி இப்படி மடிபிடித்துக் கேட்கிறானே!' என்று சீற்றமுண்டாகும். என்செய்வதந்தோ! இவ்வர்த்தவிஶேஷங்களெல்லாம் வெளிவருவதற்காகத்தானே தேசிகனுக்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசாரியர் க்ருத்யரா யிருந்தாரென்று பாதுகை வெளி

யிட்டது. ஒருவர் 'என் தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைந்தார்' என்றெழுதுவ தற்கு 'என் ஆசார்யர் என் தாயார் திருவடியடைந்தார்' என்றெழுதி அச்சிட்டுப் பிரசுரம் செய்தாராம். அதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது.

சீரொன்று தூப்புல் தனியன் சிறப்பு—'சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையா னென்கிற பாட்டைப் பிள்ளைலோகாசாரியர் ஸாதித்திருக்கவேணுமானால், "தன் ஞசிரியன் தன்னுெடு கற்றேன், தன்மாணுக்கன் தகுமுறைகாரனென்று, இன்ஞேர் பாயிரமியம்புதல்கடனே" என்ற நன்னூலின்படி தனியனிடுவதற்கு ஆசாரியரே முதன்மைபெற்றவராதலால் பிள்ளைலோகாசாரியர் தேசிகனுக்கு ஆசாரியரான முறையில் ஸாதித்திருக்கலாம். 350 வருஷங்களுக்கு இப்பாலிருந்த அப்பய தீக்ஷிதர் தீபப்ரகாச ஸந்நிதி பரிஸரத்தில் தும்பைவன மென்கிற அக்ரஹாரத்தை ப்ரதிஷ் டிப்பித்தார். அது துப்பையென்றும் துப்பலென்றும் தூப்பலென்றும் கொச்சை யாக வழங்கப்பட்டுவருகிறது. தூப்பலென்கிற சொல்லைக் கொண்ட பிரபந்த சாரம், பிள்ளையந்தாதி, வாழிதிருநாமம் இவை என்றைக்குத் தோன்றினவோ அன்றைக்குத் தோன்றியதே சீரொன்று தூப்புல் பாட்டும்—என்று சீமைத் தீர்ப் பாக முடிந்து போன விஷயம். மீண்டும் தலைக்காட்டி பங்கப்படவேண்டுமா ?

பாதுகாவில் திவ்யப்ரபந்தப்பாசுரக்கொலைகள்;—அப்பப்ப! திவ்யப்ரபந்தப் பாசுரங் கள் பாதுகாவில் இப்படியா கொலை யுண்ணவேணும். மைத்துனன் காமங்கள் மாற்றேலோரெம்பாவாய்" என்று சென்றவருஷத்தில் வெளிவந்த பாடம். இப் போது (மற்றினங்காமங்கள்) என வெளிவந்துள்ளது. எப்படி பதச்சேதமோ ? என்ன பொருளோ ? இதுதான் திருப்பாவை யுபந்யாஸம்போலும். ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர் கலிப்பெருமானுடைய ஒலிமிக்க பாடலையுண்டாராம். அந்த கலிப்பெரு மான் யாரோ ? அவர் என்ன பாடல் பாடினாரோ ? போதும் போதுமிந்த வீண் போதுபோக்கு.

ப்ராமாணிகபண்டித லக்ஷணம்;—கேட்டிருக்கிற கேள்விகளுக்கு ஆர்ஜவத்துடன் ஸமாதானங்களை வெளியிடுவது பண்டித லக்ஷணமேயொழிய, வர்ஷமு தமானாலும் அதற்குச் சரக்கில்லாமையாலே வாளாவிருக்கில்லாதே பொய்க்கதைகளை எழுதி ஏட்டை நிரப்புவது பண்டிதக்ருத்யமாகாது. 'எதை எழுதி ஏட்டை நிரப்பலாம்!' என்று பார்ப்பவர்களால் உலகுக்கு என்ன உதவி ஏற்படும். வடமொழி தென் மொழிகளை நன்கு கற்றவர்களைக் கொண்டு லோகோபகாரம் செய்தருளவேணு மென்பது வேண்டுகோள். ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவடிகளில் அன்பு குன்றுதவனடி யேன. இங்ஙனம்;—நல்லார்க்கு நல்லன்.

"தழை நல்லவின்பம் தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே."

அத்வைதிகளுக்கு விஷ்ணுத்வேஷம் தகுமா?

(ராமக்ருஷ்ண வினவிடை) P. B. A.

அத்வைத ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சிவபக்தி கொள்வதும் விஷ்ணுத்வேஷங்கொண்டு கைபோனபடியெல்லாம் விஷ்ணு தூஷணைகளையெழுதுவதும் பகவத் பாதாளுடைய பக்தர்கள் நாம்-என்று சொல்லிக் கொள்வதும் தகுமா? என்று கண்ணனுடைய வினவுக்கு ராமன் விடையிறுக்கிறான்.

இதிஹாஸ புராணங்கள் வைதிகர்களால் வேதம் போலவே கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன. பகவச் சாஸ்த்ரமெனப்படுகிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளை அத்வைதிகள் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்வதில்லையென்பது தெரிந்ததே. அதுநிற்க. ஸ்ரீராமாயணாதி இதிஹாஸபுராணங்களை ஒதுக்கியிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. "வேத வேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா" என்கிற சுலோகத்தை ஸ்ரீராமாயண ப்ரவசநகாரர்களான அத்வைதிகள் யாவரும் சொல்லி வருகிறார்கள். இத்தால் ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் வேதப்ராதுர்ப்பாவவிசேஷமென்பது கையிலங்கு நெல்லிக்கனி.

இதிஹாஸ புராணங்களும் தேவதைகளும்

இதிஹாஸ புராணங்கள் எதற்காக அவதரித்தனவென்றால், ஏதோ கதைகள் சொல்லுவதற்கு என்றே சிலர் நினைப்பர்கள். உண்மை அதுவல்ல *இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத், பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேத: மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* * என்று மஹர்ஷிகள் சொல்லிவைத்தார்கள். ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தைக் குசலவர்களுக்கு ப்ரவசனம் செய்வித்ததைச் சொல்லுமிடத்து *வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தௌ அக்ராஹயத ப்ரபு:* என்று சொல்லிற்று. இவற்றால் நாம் என்ன தெரிந்துகொள்ளுகிறோம்? வேதத்தினுட் பொருள்களை விசதீகரிப்பதற்காகவே இதிஹாஸ புராணங்கள் அவதரித்தனவென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இதிஹாஸ புராணங்களில் வரும் கதைகள் வெறுங் கதைகளல்லவென்றும் வேதவிழுப்பொருள்களை விளக்குவனவென்றும் தெரிந்துகொள்வதே வைதிகர்களின் கடமையாகும். ஸ்ரீராமபிரானுடைய கதைகளை விளக்கும் ஸ்ரீராமாயணாதிகளும் கண்ணபிரானுடைய கதைகளை விளக்கும் மஹாபாரத ஸ்ரீபாகவதாதிகளும் தெரிவிக்கின்ற கதைகளானவை வேதத்திற்கு வியாக்கியான ரூபங்கள் என்றதாகத் தேறிற்று. ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுமாகிற திவ்ய மூர்த்திகள் ஸாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்திகளேயன்றி வேறு தேவதைகளின் மூர்த்திகளல்லவென்பது ஸ்பஷ்டம். இதர தேவதைகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கியே நாராயணன் ஸ்ரீராமனாகவும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகவும் திருவவதாரங்கள் செய்தருளினது அபலபிக்கமுடியாதபடி மஹர்ஷிகளால் வெளியிடப்பட்டிருப்பதால் தேவதைகளுள் பேதமே கிடையாதென்கிற பேச்சு எள்ளளவும் பொருந்தாது. அப்படி வெவ்வேறுபட்டிருக்கின்ற தேவதைகளுக்குப் பலபல ஆபத்துக்கள் நேர்ந்ததும், அவற்றை அவர்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவிடம் வந்து முறையிட்டு அவருடைய திவ்ய க்ருபையால் பரிஹாரம் பெற்றதும் இதிஹாஸ புராணங்களில் பலபல விடங்களில் பிரசுரமாகியுள்ளது. ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு இப்படியொரு விபத்து நேர்ந்து அதை அவர் இதர தேவதைகளிடம் முறையிட்டுப் பரிஹாரம் பெற்றதாக ஓரிடத்திலும் ஒரு கதைகூடக் கிடையாது வேதத்தில் "வரம் வ்ருணே—வரம் வ்ருணீமஹை" என்று சொல்லி வரம் வேண்டுகின்ற தேவதைகளுக்கே ஆபத்து நேரக்கூடியதாதலாலும், அப்படி ஓரிடத்திலும் ஒரு வரமும் வேண்டாத தேவதாஸார்வபௌமனுக்கு ஆபத்து நேரிட ப்ரஸக்தியில்லாமையாலும், வேதங்களோடும் இதிஹாஸ புராணங்களோடும் வாசியற ஸகல ப்ரமாணங்களும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் பாரம்யத்தையே நிலைநாட்டுகின்றன வென்பது தேறி நின்றது ஆனது பற்றியே ஆளவந்தார் "வேதாபஹார குருபாதக தைத்ய பீடாதி ஆபத்விமோசந மஹிஷ்ட பல ப்ரதாநை:, கோந்ய: ப்ரஜாபசுபதீ பரிபாதி கஸ்ய பாதோதகேந ஸ சிவஸ் ஸ்வசிரோத்ருதேந?" என்று துணிந்து கேள்வி கேட்டுள்ளார். இதை யநுஸரித்துப் பிள்ளைப்பெருமாளையங்காரும்,

"மங்கைபாகன் சடையில் வைத்த கங்கையார் பதத்து நீர்?
வனச மேவு முனிவனுக்கு மைந்தனானதில்லையோ ?
செங்கையாலிரந்தவன் கபாலமாரகற்றினார்?
செய்யதாளின் மலரரன் சிரத்திலானதில்லையோ ?
வெங்கண் வேழம் மூலமென்ன வந்ததுங்கள் தேவனோ?
வீறுவாணன மரிலன்று விறலழிந்த தில்லையோ ?
அங்கண் ஞாலமுண்டபோது வெள்ளி வெற்பகன்றதோ?
ஆதலாலரங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே."

என்று சில கேள்விகள் கேட்டிருக்கின்றார். பிறரால் ஆர்ஜவத்துடன் ஸமாதானம் சொல்ல வொண்ணதபடி இங்ஙனே கேட்கத்தக்க கேள்விகள் கணக்கிலடங்கா. இதிஹாஸ புராணங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற கதைகளுக்கு அர்த்தமே கிடையாதென்றும், அவற்றைக் கொண்டு தத்வநிஷ்கர்ஷம் பண்ணலாகாதென்றும் சொல்லுவதனால் "இதிஹாஸ புராணப்யாம் வேதம் ஸமுப ப்ரும்ஹயேத்*" என்றது அர்த்தமில்லாத வார்த்தையாய்விடும். இதிஹாஸ புராணங்கள் அவதரித்தது எதற்காக ?

பகவத்கீதையும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும்

வேதம் இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலிய ஸகல ப்ரமாணங்களிற் காட்டிலும் பகவத் கீதை மிகச் சிறந்ததென்று சொல்லும்படியாக உலகமெங்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இது பகவான் தானே யருளிச்செய்ததென்னும் ஏற்றமுடையது. அந்த பகவான் ஸ்ரீமந் நாராயணனென்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவென்றும் குலாவப்படுகிற பரமபுருஷனே யென்பது நிர்விவாதம். இப்படிப்பட்ட கீதாசாஸ்த்ரத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பரத்வமும் இதர தேவதைகளின் அவரத்வமும் அடுத்தடுத்துத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. (10—8) *அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே* என்னுமிடத்தில் சங்கரபகவத் பாதாளுடைய பாஷ்யம் :—

"அஹம் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்யம் ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ:— உத்பத்தி:— மத்த ஏவ ஸ்திதிநாசக்ரியா பலோபபோகலக்ஷணம் விக்ரியாருபம் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரவர்த்ததே இத்யாதி. மூலத்தில் நாராயணபதமும் விஷ்ணுபதமும் ஸ்பஷ்டமாக இல்லாதவிடங்களில் சங்கரபகவத் பாதாள் விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்களையிட்டே பாஷ்யம் செய்து போகிறார். (9-25) * அநந்யாச்சிந்தயந்தோ மாம் * என்ற விடத்தில் "பரம் தேவம் நாராயணம் யே பர்யுபாஸதே, தேஷாம் பரமார்த்த தர்சிநாம்" என்று,பரதேவதை யான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்களே பரமார்த்தம் கண்டவர்களென்கிறார். 'விஷ்ணுவுக்குப் போலவே சிவனுக்கும் பாரம்யமுண்டு' என்கிற வாதத்தை ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் ஸஹிப்பதில்லை. கீதையில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் தவிர மற்றுள்ள தேவதைகளை பஜனஞ் செய்யுமவர்களைப் பற்றிச் சொல்லாமலில்லை (7-20) "காமைஸ் தைஸ் தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா: " என்று தொடங்கிச் சொல்லுகையில் (ச்லோ 23) "அந்த வத் து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்ப மேதஸாம்" என்று முடிக்கப்பட்டது. இந்த ச்லோகத் தின் சங்கரபாஷ்யத்தின் முடிவு வாக்யம் பரமபக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர்விடச் செய்கின்றது. "ஏவம் ஸமாநேபிஆயாஸே மாமேவ ந ப்ரபத்யந்தே — நந்தபலாய; அஹோகஷ்டம் வர்த்ததே; இத்யநுக்ரோசம் தர்சயதி பகவாந்" என்பது இங்கு சங்கரபாஷ்யபங்க்தி. நாராயணோபாஸகர்களுக்குத்தான் அனந்தமாய் அக்ஷயமான பலன் கிடைக்குமென்று தெரிந்திருக்கவும் அந்தோ ! சிலர் அற்ப பலனுக்காக இதர தேவதைகளைப் பற்றுகிறார்களேயென்று வாஸுதேவன் வருந்திக் கூறுவதாகக் கண்டறிந்து சங்கரபகவத் பாதாள் எழுதியிருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

பதினோராமத்யாயத்தில் விச்வரூபப்ரதர்சநம் அமைந்திருப்பது இதரதேவதைகளின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுவதற்காகவே. அதில் அர்ஜுநன் மூன்றுவது ச்லோகத்தில் "நீயே பரமேச்வரனென்பது வாஸ்தவமே; ஆனாலும் அதை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புவதால் உன்னுடைய வைஷ்ணவ ரூபத்தைக் காட்டலாமோ?" என்று விரும்ப, *பச்யாதித்யாந் வஸூந் ருத்ராந் அச்விநௌ மருதஸ்ததா* என்று தன் திருமேனியினேகதேசத்திலே யொடுங்கிக் கிடக்கிற ஸகல தேவதைகளையும் காணுமென்று காட்டிக் கொடுத்தான் ஸ்ரீமந்நாராயணன்; திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைப் பெற்று அதுகண்ட அர்ஜுனன் "பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ! தேஹே" என்று தொடங்கி விதி சிவ பாவகாதி ஸகலதேவதைகளையும் வாஸுதேவனுடைய தேஹத்திலே தான் காண்பதாகக் கூறினன். இதை இந்திரஜாலமென்று கூறிற்றிலனாகையாலே அத்வைதவாதம் அடியற்றது. தேவதாந்தர பாரம்யவாதம் ஸுதராம் தொலைந்தது. வேறொரு தேவதை இப்படி விச்வரூபங்காட்டித் தன்னிடத்திலே நாராயணன் ஒடுங்கியிருப்பதாகக் காட்டவல்லதோ? *ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா: விச்வேச்விநௌ மருதச் சோஷ்மபாச்ச, கந்தர்வயக்ஷாஸுரஸித்த ஸங்கா: வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாச்சைவ ஸர்வே* என்ற ச்லோகமானது *பின்னிட்ட சடையனும் பிரமனுமிந்திரனுமென்று ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்வதற்கு மூலமாக விளங்குகின்றது .... *

நேத்ரார்ப்பணீச்வர கதா விவேசனம்

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தினப்படியாகப் பரமசிவனை ஆயிரம் தாமரை மலர்களினால் அர்ச்சித்து வந்தாரென்றும், ஒருநாள் தாமரைப் பூ குறைந்துபோகத் தன் திருக்கண்களைப் பிடுங்கி அவை கொண்டு அர்ச்சித்தாரென்றும் அதனாலேயே அப்பெருமானுக்குப் புண்டரீகாக்ஷனென்று பெயருண்டாயிற்றென்றும், நேத்ரார்ப்பணீச்வரரென்கிற பெயருமுண்டென்றும் சொல்லுவது அபஹாஸ்யமான கட்டுக்கதை. இக்கதை உண்மையில் பௌராணிகமாக இருந்தால் புண்டரீகாக்ஷநாம பாஷ்யத்தில் பகவத்பாதாள் எழுதியிருப்பர்கள். பல பொருள்கள் எழுதுவதில் இதையும் ஒரு பொருளாக எழுதியிருப்பர். அஸத்கதையை மஹா ப்ராமாணிகர்களான அவர்கள் எழுத ப்ரஸக்தியுண்டோ? "புண்டரீகாகாரே உபே அக்ஷிணீ அஸ்ய"* என்று செந்தாமரை போன்ற கண்களையுடையவரென்கிற பொருளைச் செய்தாரேயல்லது, தன் கண்களைத் தாமரையாக உபயோகப்படுத்தினவர் என்கிற [அநுவாதத்திற்கும் அநர்ஹமான] பொருளைச் செய்திலர். *பத்மீ பத்மநிபேக்ஷண: *பத்மநாபோரவிந்தாக்ஷ:* என்றவிடங்களிலும் பாஷ்யம் காண்க.

சங்கர பகவத்பாதாள் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் கதைகளைக் காட்டுகிற வழக்கமில்லாமையால் காட்டவில்லையெனில், இது சங்கரபாஷ்யத்தை அடியோடு பாராதவர்களின் பேச்சாகும். அதில் அபரிமிதமான கதைகள் எடுத்தாளப்பட்டிப்பது காணலாம். அந்தக் கதைகளெல்லாம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பாரம்யத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்யுமவையேயல்லது, விஷ்ணுவுக்கு அபகர்ஷத்தையோ தேவதாந்தரங்களுக்கு உத்கர்ஷத்தையோ எள்ளளவும் காட்டுவனவல்ல. கேசவநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் ஹரிவம்சத்திலிருந்து கதை காட்டியுள்ளார். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்குக் கேசவனென்று பெயர் கொடுத்தவன் பரமசிவனே யாவன். அந்தப் பெயரைக் கொடுக்கும்போது *கோ ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்யாத: ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத கேசவநாமவாந்*" என்று சொல்லிக்கொண்டே கொடுத்ததாக ஹரிவம்சத்திலுள்ளதை யெடுத்துக் காட்டுகிறார்கள் பகவத்பாதாள். நிர்வாஹகர் நிர்வாஹ்யரை அர்ச்சித்து வந்தாரென்கை ஏற்கத்தக்கதன்று.

(அர்க்க): என்னும் திருநாமத்திற்கு பாஷ்யம் செய்கிற பகவத்பாதாள் "ப்ரஹ்மாதிபி: பூஜ்யதமைரபி அர்ச்சநீயத்வாத் அர்க:" என்றார்கள். இங்கு ஆதி சப்தத்தால் மூந்துற முன்னம் சிவபெருமானைத் தானே கொள்ள வேண்டும். *ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:*" என்று வேதத்தில் தீர்த்தக்ரமம் இப்படித்தானேயுள்ளது. தன்னை அர்ச்சிக்கத் தோன்றியவர்களைத் தான்

அர்ச்சித்தானென்கை அஸங்கதம். *அமிதாசந:* என்கிற திருநாமத்திற்கு பாஷ்யமியற்றுகையில் ''ஸம்ஹாரஸமயே விச்வம் அச்நாதீதி அமிதாசந:'' என்றார் பகவத்பாதர். விச்வசப்தார்த்தத்தில் ப்ரஹ்ம சிவாதிகளும் சேர்ந்தவர்களேயன்றோ.

விஷ்ணுவுக்கு வ்ருஷபாக்ஷ: என்றொரு திருநாமமுள்ளது; நேத்ரார்ப்பண கதை உண்மையாயிருந்தால் இந்தத் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலே ஒருவாறு இக்கதையைப் புகுத்தியிருக்கலாம் வ்ருஷபபதத்திற்கு வ்ருஷபவாஹநனென்று பொருள் கூறி அவருக்கு அக்ஷியைக் கொடுத்தவர் என்று எளிதாக எழுதியிருக்கலாமே. இங்கு சங்கரபாஷ்யம்— * ஸகலாந் காமாந் வர்ஷுகே அக்ஷிணீ அஸ்யேதி வ்ருக்ஷபாக்ஷ: வ்ருஷபோ தர்ம:; ஸ ஏவ வா த்ருஷ்டிரஸ்யேதி வ்ருஷபாக்ஷ:'' என்பதாம். ஸ்வக்ஷ: என்று ஒரு திருநாமம்; சிவார்ச்சனைக்கு உபயோகிக்கப்பட்டவையாகையாலே நல்லவையான கண்களையுடையவர் என்று பாஷ்யம் செய்திருக்கலம்; * ''சோபநே புண்டரீகாபே அக்ஷிணீ அஸ்யேதி—ஸ்வக்ஷ:'' என்றே பாஷ்யம். *ஸர்வவாகீச்வரேச்வர:* என்றொரு திருநாமம். இங்கு ஸர்வேஷாம் வாகீச்வராணும் ப்ரஹ்மாதீநாம் அபி ஈச்வர:'' என்பது பகவத்பாத பாஷ்யம். இஙஙனே எவ்வளவெடுத்துக் காட்டலாம். ஸர்வேச்வரனை ஈசிதவ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தியும், ஈசிதவ்யர்களை ஈச்வரஸ்தானத்திலே நிறுத்தியும் பேசுவது பாலிசபாஷிதமாகும்.

இங்கே மிகவும் ரஸமானவொரு விஷயத்தை நிரூபணம் செய்து தலைக்கட்டுகிறோம். ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள் நாராயணனையே பரதேவதையாகக் கொண்டு நாராயணோபாஸநத்தையே மோக்ஷஸாதநமாகக் கொண்டவர். இது அவருடைய ப்ரஹ்ம ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் நன்கு விளங்குகின்றது. (2—2—42) *உத்பத்த்யஸம்பவாத்* என்கிற ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் ''தத்ர பாகவதா மந்யந்தே'' என்று தொடங்கி பாஞ்சராத்ர ப்ரமேயமாக மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவித்து இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அஸம்மதியைக் காட்டி முடிக்கிறார். ஸம்மதங்களாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு விஷயங்கள் எவையென்னில்; அவருடைய பங்க்திகளையே காட்டுவோம். ''தத்ர யத்தாவது ச்யதே யோஸௌ நாராயண: ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா இதி; தந்ந நிராக்ரியதே; யதபி தஸ்ய பகவத் அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநம் அஜஸ்ரம் அநந்ய சித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே; ச்ருதிஸ்ம்ருத்யோ: ஈச்வரப்ரணிதாநஸ்ய ப்ரஸித்தத்வாத்'' என்பவை சங்கரபகவத்பாதாளுடைய பங்க்திகள் நாராயணனே பரதேவதையென்பதை இங்கு ஸித்தாந்தப்படுத்தியுள்ளார். ஈச்வராதி ஸாமாந்ய சப்தங்களை வாஸுதேவ நாராயணாதி விசேஷ சப்தங்களையிட்டுப் பரதத்வ நிஷ்கர்ஷம் செய்தவாள் ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள். அவர்களுடைய பரம்பரையில் நாராயண, நாராயண என்கிற ஸங்கதோச்சாரணமும் *நாராயணஸ்ம்ருதி* என்கிற ஹஸ்த முத்ரையும் இன்றளவும் விபர்யயமடையாமலுள்ளது. இப்போது இவ்வளவோடு முடித்திட்டேன்.

திருமங்கையாழ்வாருடைய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களின் உரை வெளியீடு

திருமங்கையாழ்வாருடைய அவதார வருஷமான நள வருஷத்தின் நினைவுமலராக அவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்த—பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம்—ஆகிய ஆறு திவ்யப் பிரபந்தங்களும் விளக்க உரையோடு அச்சிடப்பட்டு, சிறந்த பைண்டுடன் ஒரே சம்புடமாக 5-12-76ல் வெளிவந்து, பிரசாரமடைந்து வருகிறது. விருப்பமுடையவர்கள் காஞ்சீபுரம் கிரந்தமாலா ஆபிஸில் பெறலாம். விலை ரூ. 30. தபால் செலவு ரூ. 3.

***—''கொண்டலைமேவித் தொழுங்குடியாமெங்கள் கோக்குலமே'' என்று கூறின அமுதனாரைநோக்கிச் சிலர்—நீர் ஒவ்வொரு விஷயத்தில் அவகாஹிக்கும்போதும் இப்படியே சொல்லுவீர்; நேற்றுவரை ஒருவிதமாக இருந்தீர்; இன்று இப்படியிருக்கிறீர்; நாளைக்கு வேறொருவிதமாக இருக்கப்போகிறீர்; அப்போது அந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி பேசப்போகிறீர்; உம்முடைய வார்த்தைக்கு ஒரு கௌரவமுண்டோ? என்று சொல்ல; இனி அப்படியோ? எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்தபின்பு என்னுடைய வாக்கும் மனமும் இனி வேறொரு விஷயத்தை அறியமாட்டா என்கிறார்.

கோக்குலமன்னரைப் + போக்கிய தேவன்=உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த க்ஷத்ரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்து, பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதனாற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்று, தனது தந்தையின் ஹோமதேநுவைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் கவர்ந்து அவரைக் கொன்றிட்டது காரணமாக அவனையும் அவனது குமாரர்களையுங்கொன்று அதனாலேயே க்ஷத்ரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; இப்பரசுராமன் ஏழு சிரஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பரசுராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனையுதைத்து ஸம்ஹாரத்தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன்; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இராவணன் வேரோடு பெயர்த்தனன்; அங்ஙனம் மிக வலியனாய் திக் விஜயஞ்செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன். அவனைப் பரசுராமபிரான் தோள்துணித்துத் தொலைத்திட்டனன் என்க.

எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆறும் அவதாரமான இப்பரசுராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரத ராமன்மீது கோபித்தலும் இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் பொருதலும், அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்?—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணு சக்தி விசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரத ராமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட தாகையாற் பொருந்து மென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை. அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசுராமன் பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரியகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல்; கார்த்தவீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வ்யாஸர் போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை

முதலிய ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளிலும், தத்வத்ரயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

இப்பாசுரத்தின் உரையில் மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள்:—"பரசுராமாவதாரம் அஹங்காரயுக்த ஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யமன்றோ? **போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதனென்** பானென்னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை; விரோதி நிரஸநம்பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்துதிக்கிற மாத்ரமொழிய தது பாஸந மல்லாமையாலே, 'மன்னடங்க மழுவலங் கைக்கொண்ட இராம நம்பி' என்றும் 'வென்றிமாமழு வேந்தி முன்மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்றதேவா' என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்ததும் விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்த தித்தனையிறே" என்று.

"**அடைந்ததற்பின்** வாக்குரையாது என்மனம் நினையாது" என்றும் பாடமுண்டாம். 56

மற்றொருபேறு மதியாது* அரங்கன்மலரடிக்கா
ளுற்றவரேதனக் குற்றவராக் கொள்ளுமுத்தமனை*
நற்றவர்போற்று மிராமாநுசனை இந்நானிலத்தே
பெற்றனன்* பெற்றபின் மற்றறியேனொரு பேதைமையே 57

மற்று ஒரு பேறு மதியாது	ப்ரயோஜநாந்தரங்களை கணிசியாமல்	நல் தவர் போற்றும்	ப்ரபந்நர்களாலே புகழப் பட்டவராயுமிருக்கிற
அரங்கன் மலர் அடிக்கு	அழகிய மணவாளனுடைய திருவடித்தாமரைகளுக்கு	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
ஆள் உற்றவரே	அடிமைப்பட்டவர்களையே	இ நானிலத்தே பெற்றனன்	இந்த லோகத்திலே அடியேன் ஆச்ரயிக்கப்பெற்றேன்;
தனக்கு உற்றவர் ஆ	தமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக	பெற்ற பின்	ஆச்ரயித்த பின்பு
கொள்ளும்	திருவுள்ளம்பற்றுகிற	மற்று ஒரு பேதைமை அறியேன்	(வேறு விஷயங்களை விரும்புகை முதலிய) எவ்வித அஜ்ஞாந கார்யமும் அறியமாட்டேன்.
உத்தமனை	உத்தமபுருஷராயும்		

***—"இனி என்வாக்குரையாது, என்மனம் நினையாது மற்றொன்றை" என்று எப்படி நீர் சொல்லக்கூடும்? இருள் தருமா ஞாலத்தில் இருக்கிறீராகையாலே அவிவேகம் வந்து மூடிக்கொள்ள எத்தனை நாழிகை செல்லும்? என்று சிலர் கூற, எம்பெருமானாரை இந்த லோகத்திலே நான் ஆச்ரயித்தேனானபின்பு இனியொரு நாளும் அவிவேகியாக் ஆகமாட்டேனென்கிறார்.

எம்பெருமானார் எப்படிப்பட்டவர்?—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளிலே தொண்டு பூண்டிருப்பவர்களையே தமது ஆத்ம பந்துவாகக் கொள்வது தவிர வேறொரு பேற்றையும் மதியாதவர்.

நல்தவர் போற்றும்=ப்ரபத்தியாகிற நல்ல தபஸ்ஸைக் கைப்பற்றினவர்களாலே போற்றப்படுபவர். 57

பேதையர்வேதப் பொருளிதென்றுன்னி* பிரமநன்றென்
றோதிமற்றெல்லா வுயிரும:.தென்று* உயிர்கள்மெய்விட்
டாதிப்பரனோ டொன்றாமென்று சொல்லுமவ் வல்லலெல்லாம்
வாதில்வென்றான்* எம்மிராமாநுசன் மெய்ம்மதிக்கடலே. 58

பேதையர்	(வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாத) அவிவேகிகள்	உயிர்கள் மெய் விட்டு	'ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தை விட்ட பின்பு
இது வேதப் பொருள் என்று உன்னி	'நாங்கள் சொல்லுகிற இது தான் வேதத்தின் அர்த்தம்' என்று நிருபித்துக் கொண்டு	ஆதி பரனோடு ஒன்று ஆம் என்று சொல்லும் அவ் அல்லல் எல்லாம்	ஸர்வகாரண பூதனை பரம புருஷனோடே ஐக்கியத்தை யடைகின்றன' என்று சொல்லுகிற அந்த கோலாஹலங்களை யெல்லாம்
பிரமம் நன்று என்று ஓதி	'பரப்ரஹ்மமானது எல்லாவற்றினும் விலக்ஷணம்' என்று சொல்லி	மெய் மதி கடல்	தத்வஜ்ஞாநக் கடலாகிய
மற்று எல்லா உயிரும் அஃது என்று	'அந்த ப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்த ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லி	எம் இராமாநுசன்	ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
		வாதில் வென்றான்	வாதத்தில் நிரஸித்து வெற்றி பெற்றார்.

***—எம்பெருமானார் குத்ருஷ்டிகளின் குத்ஸிதமான வாதங்களைக் கண்டித்த படிகளில் ஒருபடியைச் சொல்லி ஈடுபடுகிறார். சில மூர்க்கர்கள் தாங்கள் சொல்லுவதே வேதங்களின் உண்மையான பொருள் என்று கொக்கரித்துக் கொண்டு அபார்த்தங்களைப் பிதற்றுவர்கள். பரப்ரஹ்மம் ஸர்வவிலக்ஷணம்; ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தில் ஓர் பகுதி; இப்போது உபாதியினால் வெவ்வேறுகத் தோன்றுகின்றன; அவ்வுபாதி கழிந்தபின் ஜீவர்களெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஒற்றுமையை அடைந்து விடுகின்றன என்று மூர்க்கர் பிதற்றும் பிதற்றல்களை யெல்லாம் தத்வஜ்ஞான நிதியான எம்பெருமானார் வாதத்தில் கண்டித்து உண்மைப் பொருளை ஸ்தாபித்து வெற்றி பெற்றாரென்கிறது.

சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூலப்பொருள்கள் மூன்று; இம் மூன்றும் ஸத்தியமும் நித்தியமுமாம். சித்து அசித்து என்கிற வகுப்பினுள் அடங்கிய எல்லாப்பொருள்களும் ஈச்வரனுக்குச் சரீரங்களாம். அநாதியான அவித்யையினால் செய்யப்பட்டுத் திரண்டு கிடக்கும் கருமங்கள் காரணமாகவுண்டான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் ஜீவாத்மாக்களின் இயற்கையான ஞானாநந்தஸ்வரூபம் மறைக்கப்பட்டு கிடக்கின்றது. அக்கருமங்கள் ஒழிந்தபின் ஸ்வஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்கும். எம்பெருமானுடைய திருவருளால் கரும மொழிந்து ஸ்வஸ்வரூபம் விளங்கப்பெற்றுப் பரமபதஞ் சென்று கைங்கரியாநுபவமும் குணாநுபவமும் பண்ணிப் பரமாநந்தமடைவது மோக்ஷமாம்—என்றிவ்வகையான தத்துவப் பொருள்களை எம்பெருமானார் ஸ்தாபித்தருளினரென்க.

பிரமம்—ப்ரஹ்மம் என்ற வடசொல்விகாரம். **உயிர்கள் மெய்விட்டு ஆதிப்பரனோடு ஒன்றும்**—ஜீவாத்மாக்கள் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்கியப்படுவதுதான் மோக்ஷம் என்று குத்ருஷ்டிகள் உபபாதிப்பர்கள்; "**தத் த்வமஸி**" என்றும் "**ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி**" என்றுமுள்ள வேதவாக்கியங்களுக்கு இப்படி அபார்த்தம் பண்ணுவர்கள்.

வென்றான் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் வினையாலணையும் பெயராகக்கொண்டு வாதில் வென்றவராகிய எம்பெருமானார், **மெய்ம்மதிக்கடல்**—ஸத்யஜ்ஞாந ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்று முடிப்பதாக வுரைத்தலுமாம். ... 58

கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும்* கலியிருளே
மிடைதரு காலத்திராமாநுசன்* மிக்கநான்மறையின்
சுடரொளியால் அவ்விருளைத்துரந்திலனேல்* உயிரை
யுடையவன் நாரணனென்றறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே. 59

கடல் அளவு ஆய	நான்கு ஸமுத்ரங்களை எல்லையாக வுடைய	மிக்க சுடர் ஒளியால்	அளவற்ற தேஜஸ்ஸைக் கொண்டு
திசை எட்டினுள்ளும்	எல்லா விடங்களிலும்	அவ் விருளை துரந்திலன் ஏல்	அந்த கலிதோஷத்தைப் போக்கியிராமற் போனால்
கலி இருளே மிடைதரு காலத்து	கலிபுருஷனாகிற அந்தகாரமே நெருங்கிக் கிடந்த காலத்தில்	உயிரை உடையவன் நாரணன் என்று	'எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷி ஸ்ரீமந் நாராயணனே' என்று
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார் (திருவவதரித்து	உற்று உணர்ந்து அறிவார் இல்லை	யாரும் தெரிந்து கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்.
நால் மறையின்	நான்கு வேதங்களின்		

* * * — என்னப்பனிராமாநுசன் திருவவதரித்து வேதார்த்தங்களை விளங்கக் காட்டியருளாவிடில் இவ்வுலகமனைத்தும் அஜ்ஞாநமயமாகவே கிடக்கும்; தைவாதீநமாக என்னப்பன் திருவவதரித்து எங்கும் வியாபித்துக்கிடந்த கலிபுருஷனுடைய தோஷங்களைத் தொலைத்து வேதச்சுடர் விளக்கேற்றி அஜ்ஞாநாந்தகாரங்களைப் போக்கடிக்கவே எல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வசேஷி யென்கிற பரமார்த்தத்தைத் தெரிந்து உய்வுபெறலாயிற்று என்கிறார்.

மிடைதருதல்—நெருங்கியிருத்தல்; இடைவிடாது எங்கும்பரவியிருத்தல். 59

உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும் * திருவாய்மொழியின்
மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தோறும் * மாமலராள்
புணர்ந்தபொன்மார்பன் பொருந்தும்பதிதொறும் புக்குநிற்கும்
குணந்திகழ்கொண்டல் * இராமாநுசனெங் குலக்கொழுந்தே. 60

குணம் திகழ்	ஆத்மகுணங்களால் விளங்குபவரும்	திருவாய் மொழியின் மணம் தரும் இன் இசை மன்னும் இடம் தொறும்	திருவாய் மொழியினுடைய பரிமளம் மிக்க இனிய இசையுள்ள இடங்களெங்கும்
கொண்டல்	(ஔதார்யத்தில்) காளமேகத்தை ஒத்தவரும்		
எம் குலம் கொழுந்து	எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவருமான	மா மலராள் புணர்ந்த பொன் மார்பன் பொருந்தும் பதி தொறும்	பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற அழகிய மார்பையுடைய திருமால் எழுந்தருளி யிருக்கிற திவ்ய தேசங்களெங்கும்
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்		
(எங்கே எழுந்தருளி யிருப்பரென்றால்)			
உணர்ந்த மெய் ஞானியர் யோகம் தொறும்	கற்றுணர்ந்த தத்வஞானிகளுடைய கோஷ்டிகளெங்கும்,	புக்கு நிற்கும்	எழுந்தருளியிருப்பர்.

* * * — ஞானம் தலையெடுத்த மஹான்களுடைய திரள் எங்கெங்கு இருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் எழுந்தருளியிருப்பவரும், திருவாய்மொழியின் பரமபோக்யமான இசை எங்கெங்கு நிகழ்கின்றதோ அங்கெல்லாம் ஸேவை ஸாதிப்பவரும், ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன் எங்கெங்கு ஸந்நிதாநம் பண்ணுகிறானோ அந்தத் திருப்பதிகளெங்கும் புகுந்து நிற்பவருமான எம்பெருமானார் அஸ்மத்குலகூடஸ்தர் என்றாராயிற்று.

"அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் தங்களின்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே யென்றுகொலோ இருக்கு நாளே" (பெருமாள் திருமொழி) என்றபடி மஹாபக்தர்களுடைய கோஷ்டிகளில் அந்வயித்திருப்பது பரம புருஷார்த்தமாதலால் அதனைப் பெற்றிருப்பவர் எம்பெருமானார். "குருகூர்நம்பி

பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே'' என்கிற புருஷார்த்த நிஷ்டர்களுடைய கோஷ்டியிலும் அந்வயித்திருப்பர். பதியே பரவித்தொழூந் தொண்டருடைய திரளிலும் கலந்து பரிமாறுவர்.

எம் குலக்கொழுந்து=ஒரு மரத்தின் அபிவிருத்திக்கு அதன் கொழுந்து காரணமாதல்போல எமது குலத்தின் பெருக்குக்குக் காரணமானவர் எம்பெருமானுர் என்றபடி. ஆகவே, **கொழுந்து** என்றது உவமையாகு பெயர். **புக்கு நிற்குங் குணந்திகழ் கொண்டலாகிய** இராமாநுஜன் எங்குலக்கொழுந்து என்றே அந்வயித்து உரைக்கவுமாம். 60

கொழுந்துவிட்டோடிப் படரும்வெங்கோள்வினையால்* நிரயத்
தழுந்தியிட்டேனை வந்தாட்கொண்டபின்னும்* அருமுனிவர்
தொழுந்தவத்தோ னெம்மிராமாநுசன் தொல்புகழ் சுடர்மிக்
கெழுந்தது* அத்தால் நல்லதிசயங்கண்ட திருநிலமே. 61

அரு முனிவர் தொழும்	அருமையான நிஷ்டையையுடைய மஹான்களாலே ஸேவிக்கப் பெற்றவராயும்
தவத்தோன்	ப்ரபத்தியாகிற தபஸ்ஸையுடைய வராயுமிருக்கிற
எம் இராமாநுசன்	ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய
தொல் புகழ்	நித்யமான கல்யாண குணங்கள்—,
கொழுந்து விட்டு ஓடி படரும் வெம் கோள் வினையால்	மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகுகின்றக்ரூரமாய்ப்ரபலமான துஷ்கர்மத்தாலே
நிரயத்து அழுந்தியிட்டேனை	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அழுந்திக்கிடந்த என்னை
வந்து ஆள் கொண்ட பின்னும் சுடர் மிக்கு எழுந்தது	வந்து ஆட்படுத்திக் கொண்ட பின்பும் ஒளி குன்ருதே முன்னினும் விசேஷமாக விளங்கா நின்றன;
அத்தால்	அதைக்கண்டு
இரு நிலம்	விசாலமான இப் பூமண்டலம்
நல் அதிசயம் கண்டது	மிக்க ஆச்சரியங் கொண்டது.

* * *—உலகில் சிறந்த மஹான்களாயிருப்பவர்கள் ஏறக்குறையத் தமக்கு ஸமாநஸ்கந்தராயிருப்பவர்களோடே பழகுவர்களேயன்றி, மிகவும் நீசராயிருப்பவர்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாரார்கள்; எவ்வகையான குணமுமில்லாத கொடிய துஷ்டனைத் தங்களருகில் சேர்த்துக்கொண்டார்களாகில் அவர்கள் மஹான்களாயிருந்தபோதிலும் உலகத்தாரால் பழிக்கப் படுவர்கள்; உபயோகமற்ற நீசர்களையெல்லாம் அருகிற் சேர்த்துக்கொண்டு தாங்களும் நீசராய்விடுகிருர்களென்று உலகத்தாரால் பழிக்கப்பட்டு மேன்மை குன்றித் தாழ்மை பெறுவார்கள்; இது உலகிற்கண்ட விஷயம். எம்பெருமானுரோ வென்னில், பெரிய பெரிய ஸத்துக்களாலே புடைசூழப்பட்டு மஹநீயராயிருந்தும் பாவங்கள் கூடு பூரித்துக் கிடக்கின்ற பாவியேனைத் தாமாகவே விஷயீகரித்து அத்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக்கொண்டார்; இதைக்கண்டு ஒருவரும் தூஷிக்கவில்லை; பாழாய்ப் போகிற ஒரு நித்ய ஸம்ஸாரியை நல்ல பொருளாக ஆக்கினுரென்று எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டு அவருடைய ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்கள் முன்னிற்காட்டிலும் விசேஷமாக விளங்கினவேயன்றிக் குறைவில்லை. உலகத்தில் மற்ற பேர்களுடைய குணங்களை மழுங்கச் செய்யவல்ல காரியமே எம்பெருமானுர் திறத்தில் குணங்களின் ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாயிற்றென்கிற இதனை ஆராய்ந்தவர்களனைவரும் இது ஒரு அற்புதமான விஷயமென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள் என்றதாயிற்று.

இப்பாசுரத்திற்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; எம்பெருமானாருடைய குணங்கள் மஹாபாபியான என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவளவோடு த்ருப்திபெற்று விடாமல் 'இப்படிப்பட்ட பாபிகள் இன்னும் யாரேனும் கிடைப்பாருண்டோ? கிடைப்பாருண்டோ?' என்று இன்னமும் நாக்கு நீட்டிக் கிளர்ந்து செல்லுகின்றன — என்னவுமாம். 61

இருந்தேனிருவினைப் பாசங்கழற்றி* இன்றுயானிறையும்
வருந்தேனினியெம் மிராமாநுசன்* மன்னுமாமலர்த்தாள்
பொருந்தாநிலையுடைப் புன்மையினோர்க்கொன்றும்நன்மைசெய்யாப்
பெருந்தேவரைப்பரவும்* பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே. 62

எம் இராமாநுசன்	ஸ்வாமி எம்பெருமானாருடைய	பெரியோர் தம்	ஆழ்வானாகிற மஹானுடைய
மன்னு மா மலர் தாள் பொருந்தா நிலை உடை புன்மையினோர்க்கு	சிறந்த திருவடித்தாமரைகளில் சேராத ஸ்வபாவத்தையுடையவர்களான நீசர்களுக்கு	கழல் இன்று பிடித்து	திருவடிகளை இன்று ஆச்ரயித்தேனான பின்பு
		இரு வினை பாசம் கழற்றி இருந்தேன்	புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு வகையான கருமபாசங்களினின்று விடுபட்டவனானேன்;
ஒன்றும் நன்மை செய்யா	ஒருவிதமான உபகாரமும் செய்யாத	யான்	இப்படி நிர்மலனாகப்பெற்ற அடியேன்
பெருந்தேவரை	பெரிய பெருமாளை	இனி இறையும் வருந்தேன்	இனிமேல் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படமாட்டேன்.
பரவும்	போற்றுகின்ற		

*** — இன்று முதலாக இனிமேலுள்ள காலத்தில் ஒரு போதும் நான் ஈஷத்தும் வருந்தமாட்டேன்; என்றும் பரமாநந்த பூர்ணனாகவேயிருப்பேன்; என்ன காரணமென்கிறீர்களோ? — ஸகல கருமங்களினின்றும் விடுபட்டேன. அதற்குத்தானென்ன காரணம்? கூரத்தாழ்வான் திருவடியை இன்று ஆச்ரயிக்கப்பெற்றேனன்றோ; அது காரணமாகவேயாம். அவர்தாம் எப்படிப்பட்டவர்? பெரிய பெருமாளைப் போற்றுமவர் பெரிய பெருமாள் எப்படிப்பட்டவர்? —; கேட்டார் கேட்டவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும் பரம உதாரராயினும் எம்பெருமானாரை அடிபணியாத பாவிகளுக்கு எவ்விதமான நன்மையும் செய்யமாட்டாதவர்.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணவல்ல பெரிய பெருமாளைப் போற்றுநின்ற கூரத்தாழ்வானை அடைந்து உஜ்ஜீவித்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு வருத்தமும் விளையக் காரணமில்லையென்று தம்முடைய க்ருதக்ருத்யத்வத்தைக் கூறினாராயிற்று.

இருவினைப் பாசங்கழற்றி = பாவம்போலே புண்ணியமும் பரகதிக்குப் பிரதிபந்தகம் என்பதை உணர்க. பாவம் இரும்பு விலங்கென்றும், புண்ணியம் பொன் விலங்கென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

பெருந்தேவர் என்று பெரிய பெருமாளைச் சொல்லுகையன்றியே பெரிய ஞானிகளைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். **பெரியோர்** என்று ஆழ்வானை மாத்திரம் சொல்லுகையன்றியே பல மஹான்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். 62

பிடியைத்தொடருங் களிறென்ன* யானுன்பிறங்கியசீர்
அடியைத் தொடரும்படி நல்கவேண்டும்* அறுசமயச்
செடியைத்தொடரும் மருள்செறிந்தோர்சிதைந்தோடவந்திப்
படியைத்தொடரும்* இராமாநுச மிக்கபண்டிதனே. 63

அறு சமயம் செடியை தொடரும் மருள் செறிந்தோர்	பாஹ்யமான ஆறு மதங்களாகிற தூறுகளிலே படிவதற்குக் காரணமான அவிவேகம் நிறைந்த மூடர்கள்
சிதைந்து ஓட	பங்கமடைந்து வெருவி ஓடும்படியாக
வந்து இப்படியை தொடரும்	இப்பூமியிலே வந்து அவதரித்து (நம்போல்வரை விஷயீகரிப்பதற்குப்) பின் தொடர்கின்ற
மிக்க பண்டிதன்	மஹாபண்டிதரான
இராமாநுச	எம்பெருமானாரே !,
பிடியை தொடரும் களிறு என்ன	யானைப் பேடையைப் பின் பற்றித் திரிகின்ற ஆண் யானைபோல
யான்	அடியேன்
சீர் பிறங்கிய உன் அடியை தொடரும்படி நல்க வேண்டும்	ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங்கள் விளங்குகின்ற தேவரீரது திருவடிகளைப் பின் பற்றும்படி கிருபைசெய்தருளவேணும்.

***—ஸ்வாமிந்!, யானையானது தன் பேடையினிடத்துப் பெருங்காதல் கொண்டு அதனையே பின்பற்றித் திரிவதுபோல் அடியேன் தேவரீருடைய அழகிய திருவடிகளையே அளவற்ற அபிநிவேசத்தோடு அநுவர்த்தித்துச் செல்லும்படியாக அருள்புரியவேணுமென்று வேண்டினாராயிற்று.

எம்பெருமானாருடைய படிகளைப் பின்னடிகளிற் பேசுகின்றார்;—சிறந்த சோலையிலே ஆநந்தமாக வாழ்வாரைப்போலே உத்தமமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தை அவலம்பித்து வாழலாமாயிருக்க, அப்படி வாழப்பெறாமல், தூறு போன்ற அபஸித்தாந்தங்களிற் படிந்து கெட்டுப் போவதற்குக் காரணமான அவிவேகத்தையுடைய மூடர்கள் வாதத்திற் பராஜயப்பட்டு ஓடும்படியாக இந்நிலத்தில் திருவவதரித்து நம்போல்வாரை ஆட்கொள்வதற்குத் தேடித்திரிபவரும் மஹா பண்டிதருமாவர் எம்பெருமானார் எனப்பட்டது. 63

பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ்* ஆனந்தம் பாய்மதமாய்
விண்டிடவெங்க ளிராமாநுசமுனிவேழம்* மெய்ம்மை
கொண்டநல்வேதக் கொழுந்தண்டமேந்திக் குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது* வாதியர்காளுங்கள் வாழ்வற்றதே. 64

எங்கள் இராமாநுச முனி வேழம்	எங்களுக்கு விதேயமான ஸ்ரீராமாநுஜ முனியாகிற மத்தகஜமானது
மாறன்	நம்மாழ்வார்
பண்	இசைகளாலே
தரு	அருளிச்செய்த
பசுந் தமிழ் ஆநந்தம்	செந்தமிழான திருவாய்மொழியில் விளைந்த ஸந்தோஷம்
பாய் மதம் ஆய் விண்டிட	பெருகுமதநீராக ஒழுகப் பெற்று
மெய்ம்மை கொண்ட நல் வேதம் கொழுந் தண்டம் ஏந்தி	ஸத்யவாதியான நல்லவேதமாகிற பெரிய தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு
குவலயத்தே	இப் பூமண்டலத்திலே
மண்டி வந்து என்றது	உங்களை நெருக்கிக் கொண்டு வந்து மேலிடாநின்றது;
வாதியர்காள்	துர்வாதிகளே !
உங்கள் வாழ்வு அற்றது	உங்களுடைய பிழைப்பு போயிற்று

***—குத்ஸிதவாதங்கள் பண்ணுகிற துர்வாதிகளே! இனி நீங்கள் பிழைக்க வழியில்லையென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளுங்கள்; ஏன்? என்கிறீர்களோ; எம்பெருமானாரென்னும் ஒரு மதயானையானது உங்களைப் புடைப்பதாகப் பெரிய தடியை யெடுத்துக்கொண்டு எதிரிட்டு வாராநின்றது; இதற்குத் தப்பிப்பிழைக்க உங்களாலாகாது—என்கிறார்.

யானைக்கு மதநீர் பெருகுமே; இந்த ஸ்ரீராமாநுஜ கஜராஜனுக்கு எதுமதநீர் என்ன; முதலடியிற் கூறுகின்றார். திருவாய்மொழியின் அநுபவத்தாலுண்டான

ஆநந்தரஸமே இந்த கஜராஜனுக்கு மதநீர்ப் பெருக்காம். இதனுல், எம்பெருமானுர் எப்போதும் திருவாய்மொழியை அநுபவித்துக் களிப்புறுவர் என்றதாகிறது.

இந்த கஜராஜன் எந்தத் தடியை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறதென்ன: மூன்ருமடியிற் கூறுகின்ருர்;—யதார்த்த வாதியான வேதத்தைக்கொண்டே துர்வாதிகளைப் புடைக்குமவராதலால் வேதமே தடியாகச் சொல்லப்பட்டது.

உங்கள் வாழ்வு அற்றதே என்றது—இனி நீங்கள் நாலுபேர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு மதப்ரவசனம் பண்ணமுடியாதென்றபடி. 64

வாழ்வற்றது தொல்லைவாதியர்க்கு* என்றும்மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம் தாரணிபெற்றது* தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்த குணத்தினர்க்கந்
நாழற்றது* நம்மிராமாநுசன் தந்தஞானத்திலே. 65

நம் இராமாநுசன்	ஸ்வாமி எம்பெருமானுர்!	தாரணி	பூமண்டலமானது
		தவம் பெற்றது	பாக்கியம் பெற்றது;
தந்த ஞானத்தில்	அருளின ஞானத்தினுல்	தத்துவம் நூல்	தத்வபரமான சாஸ்திரங்கள்
தொல்லை வாதியர்க்கு	நெடுநாளாக இருந்த துர்வாதிகளுக்கு	கூழ் அற்றது	ஸந்தேஹமற நிச்சயமான பொருளைத் தெரிவிப்பவையாயின.
வாழ்வு அற்றது	வாழ்ச்சி அற்றுப் போயிற்று;	குற்றம் எல்லாம் பதித்த குணத்தினர்க்கு	பல்வகைக் குற்றங்களும் நிறைந்த ஸ்வபாவத்தையுடைய ஜனங்களுக்கு
மறையவர் தம் தாழ்வு	வைதிகர்களுடைய குறை		
என்றும் அற்றது	இனி ஒரு நாளும் இல்லாதபடி யாயிற்று.	அ நாழ் அற்றது	அந்தக் குற்றங்கள் தீர்ந்தன

***—எம்பெருமானுர் இவ்வுலகில் அவதரித்து உபதேசாதி முகத்தாலே உண்டாக்கின தத்துவஞானத்தால் பலித்த அம்சங்கள் எவை யென்ருல்; துர்வாதிகளுடைய வாழ்வு மாண்டது.; வைதிகர்களுக்கு இருந்த ஸங்கடங்கள் அற்றுப் போயின; பூமண்டலம் மஹாபாக்யம் பெற்றது; தத்வ சாஸ்த்ரங்களில் எவ்விதமான ஸந்தேஹமும் உண்டாகாதபடி நிச்சயஞானமே உண்டாயிற்று; பாவிகளின் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்துபோயின; ஆகிய இவை எம்பெருமானுரளித்த தத்துவஞானத்தின் பயனுகத் தேறினவை என்ருராயிற்று.

தொல்லைவாதியர்=வைதிகர்கள்தாம் அநாதியாகவுள்ளவர்; துர்வாதிகளும் அநாதியாகவுண்டோவெனில்; பயிருள்ளபோதே தொடங்கிக் களையுமுண்டாவது போல, பாஹ்யர் குத்ருஷ்டிகள் என்கிற வாதிகளும் பழையராகவே யுண்டென்க.

தர்ணி என்ற வடசொல் தாரணியென நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. **கூழ்**—ஸந்தேஹம். **நாழ்**—குற்றம். 65

ஞானம்கனிந்த நலங்கொண்டு* நாடொறும் நைபவர்க்கு
வானங்கொடுப்பதுமாதவன்* வல்வினை யேன்மனத்தில்
ஈனங்கடிந்த விராமாநுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத்
தானங்கொடுப்பது* தன்தகவென்னும் சரண்கொடுத்தே. 66

மாதவன்	திருமால்		
வானம் கொடுப்பது	மோக்ஷம் அளிப்பது	ஞானம் கனிந்த நலம்கொண்டு நாள் தோறும் நைபவர்க்கு	ஞானம் பக்திரூபமாகப் பரிபக்வமாகி அந்த பக்தியினுல் நித்தியம் உருகுகிறவர்களுக்கேயாம்;
(எப்படிப் பட்டவர்களுக்கென்ருல்)			

*****